

Üleliiduline

POLIITILISTE JA TEADUSALASTE TEADMISTE LEVITAMISE ÜHING

A-17346

134

MAJANDUSTEADUSTE KANDIDAAT

M. S. DRAGILJOV

**AMEERIKA ÜHENDRIIGID —
IMPERIALISTLIKU AGRESSIOONI
ORGANISEERIJAJA MAAILMA
REAKTSIOONI TUGI**

Nr. 38 (134)

EESTI NSV

POLIITILISTE JA TEADUSALASTE TEADMISTE LEVITAMISE ÜHINGU
VÄLJAANNE

EESTI RIIKLIK KIRJASTUS • TALLINN 1952

2/20400

A-17346
134 II

ÜLELIIDULINE
POLIITILISTE JA TEADUSALASTE TEADMISTE LEVITAMISE ÜHING

MAJANDUSTEADUSTE KANDIDAAT
M. S. DRAGILJOV

AMEERIKA ÜHENDRIIGID —
IMPERIALISTLIKU AGRESSIOONI
ORGANISEERIJAJA JA MAAILMA
REAKTSIOONI TUGI

Handwritten text in a rectangular box, possibly a library stamp or classification code, including the number 00406.

466

EESTI NSV
POLIITILISTE JA TEADUSALASTE TEADMISTE LEVITAMISE ÜHINGU
VÄLJAANNE

EESTI RIIKLIK KIRJASTUS * TALLINN 1952

Handwritten text in a decorative box at the bottom of the page, possibly a library or collection mark.

*Ohingu Kesklektoriumis Moskvas peetud avaliku
loengu stenogramm*

Originaali tiitel:

Кандидат экономических наук М. С. Драгилёв.
США — организатор империалистической агрессии, оплот
мировой реакции.

Tõlkinud P. Tambet

2

Tartu Riikliku Ülikooli
Raamatukogu

20400

SISSEJUHATUS

Sõjajärgsel perioodil on rahvusvahelistes suhetes teravalt ilmsiks tulnud kaks vastandlikku suunda: üht suunda esindab Nõukogude Liit, kes seisab demokraatliku, imperialismivastase leeri eesotsas; teist suunda esindavad Ameerika Ühendriigid, kes seisavad demokraatiavastase, imperialistliku leeri eesotsas.

Sel ajal kui Nõukogude Liidu poliitika on suunatud tingimuste loomisele, mis väldivad agressiooni ja avavad rahvastele rahuliku demokraatliku arenemise võimalused, on Ameerika Ühendriikide poliitika suunatud otse vastupidiste eesmärkide saavutamisele — maailmasõja ettevalmistamisele. Oma jampslike arvestuste järgi mõtlevad Ameerika Ühendriikide monopolistid selle sõja käigus demokraatia ja sotsialismi leeri likvideerida ning kehtestada oma ülevõim kogu maailmas.

Kogu ameerika kapitalismi ajalugu on riisumise, rõhumise ja julma vägivalla katkematu ahel. Astunud imperialismi staadiumi, on ameerika imperialism hakanud kõigi jõududega maailma valitsemise poole kippuma. Ameerika Ühendriikide imperialistid püüdsid juba Esimest maailmasõda sel eesmärgil kasutada. Kuid Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni võit ja Nõukogude riigi järjekindel võitlus demokraatliku rahu eest rahvaste vahel ajasid need ameerika imperialistide plaanid nurja. Siis astus Ameerika Ühendriikide imperialism välja Nõukogude Venemaa vastu korraldatud välismaise relvastatud interventsiooni organiseerijana ja innustajana, olles seadnud endale eesmärgiks hävitada nõukogude võim, tükeldada meie kodumaa, haarata tema rikkamad rajoonid ning vabastada endale tee maailma valitsemise juurde.

Kogu Esimese ja Teise maailmasõja vahelise ajajärgu jooksul taotlesid Ameerika Ühendriikide imperialistid NSV

Liidu hävitamist ja Euroopa muutmist fašistlikuks kaitsepiirkonnaks, Wall-Streeti püruksmaaks.

Kuid kunagi varem pole ameerika imperialism tulnud oma röövellike agressiivsete sepitsustega välja nii avalikult ja jultunult kui pärast Teist maailmasõda. Ameerika Ühendriikide sõjajärgse ekspansiooni ja agressiooni põhjused peituvad kapitalismi üldkriisi teravnemises ja eriti ameerika kapitalismi roiskumise ning parasitismi edasises tugevnes.

AMEERIKA KAPITALISMI PARASITISMI JA ROISKUMISE TUGEVNEMINE

On teada, et NSV Liidu suure võidu tulemusena saksa fašismi ja jaapani imperialismi üle muutus jõudude vahetõrge kahe süsteemi — sotsialismi ja kapitalismi vahel järsult sotsialismi kasuks. NSV Liit tuli sõjast välja veelgi võimsamana, kui ta oli selle algul. NSV Liidu otsustava abiga langesid kapitalistlikust süsteemist välja mitmed Kesk- ja Kagu-Euroopa maad. Võitis rahvarevolutsioon Hiinas. Tekkis Saksa Demokraatlik Vabariik. Teravnnes koloniaalsüsteemi kriis. Äärmuseni teravnnesid kõik kapitalistliku süsteemi vastuolud.

Demokraatia ja sotsialismi leeri jõud kasvavad vääramatult. Olles hirmul demokraatia kasvavate jõudude ees, on kapitalistid valmis kõige ilgemateks kuritegudeks, et aga ainult säilitada oma klassieesõigusi, kokkuriisunud varandusi ja poliitilist ülevõimu. Kuid maailma kapitalismi praegune olukord on niisugune, et üheski Lääne-Euroopa maas ei suuda kodanlus reaktsioonilist režiimi oma jõududega säilitada. Petlikus lootuses sellele, et ameerika monopolide «võim» võib pehkinud kapitalistlikku korda päästa, reedab kodanlus oma maade rahvuslikud huvid. Ameerika monopolistid omakorda loodavad sellele, et olles rahvusvahelise reaktsiooni eesotsas ning päästes valla sõja NSV Liidu ja rahvademokraatiamaade vastu, nad suudavad purustada demokraatia ja sotsialismi leeri jõud, päästa kapitalistlik süsteem ning saavutada lõpuks ülevõim maailmas.

Selleks, et kergendada oma röövellike sepitsuste teostamist, levitavad ameerika imperialistid valelikku versiooni Ameerika Ühendriikide «kõikvõimsusest» pärast sõda. Seejuures taotletakse eesmärki sisendada maailma rahva-

hulkadesse umbusku oma jõududesse, oma võimalustesse Ameerika Ühendriikide agressioonile vastu panna.

Kuid lobisedes Ameerika Ühendriikide «kõikvõimsusest» esitavad ameerika imperialismi propagandistid soovivat tegelikkuse pähe. Teise maailmasõja käigus uusi kümneid miljardeid dollareid kokku riisunud ameerika monopolide pöörane rikastumine ei viinud ega saanudki viia ameerika kapitalismi tugevnemisele. Vastupidi, pärast Teist maailmasõda on kapitalism kui ühiskondlik kord Ameerika Ühendriikides veel enam nõrgenenud, tema vastuolud on veel enam teravnenud ja tema ebastabiilsus suurenenud.

Pärast Teist maailmasõda on määratu suur vahe monopolistide rikkuse ja töötajate kisendava vaesuse vahel Ameerika Ühendriikides saavutanud enneolematu ulatuse. Reas tööstusharudes kontrollib lõviosa põhikapitalist ainult kolm suurt monopoli. 400 suuremat monopolisti on haaranud enda kätte kõik ameerika majanduse valitsevad positsioonid.

Nende monopolistlike polüüpide hulgas on esikohal Morgani grupp. See kontrollib vahetult 68 panka ja korporatsiooni kogukapitaliga 55 miljardit dollarit. Järgmisel kohal on Rockefellerite «finantsimpeerium», mis kontrollib nafta-, kindlustus- ja teisi tööstuslikke ning finantskompaniisid kogukapitaliga 26,7 miljardit dollarit. 22% kogu Ameerika Ühendriikide keemiatööstuse kapitalidest kuulub Dupont'ide oligarhiale, mille valduses on hiiglaslik keemiafirma «E. I. Dupont de Nemour & Co». Selle kapitalid moodustavad 6,5 miljardit dollarit. Mellonite monopolistlik dünastia kontrollib kompaniisid 6 miljardi dollari kapitaliga.¹

Ameerika Ühendriikide finantsoligarhia on allutanud oma vahetule kontrollile kogu riigiaparaadi ja rakendanud selle oma rikastumise teenistusse. Ameerika Ühendriikide tegelikuks valitsuseks on «Rahvuslik Töösturite Assotsiatsioon», mis ühendab suuremaid kapitaliste, kelle kätte on koondunud üheksa kümnendikku maa tööstusliku toodangu väljalaskest. Selle «assotsiatsiooni» täidesaatvaks võimuks on «Eriline nõuandev komitee», mille koosseisu kuuluvad 12 kõige suurema korporatsiooni esindajad. Tulles kokku täieliku saladuskatte all, otsustab komitee kõik tähtsamad välis- ja sisepoliitika küsimused. Tema direktiive viivad

¹ «Pravda», 6. veebruaril 1951. a.

ellu Ameerika Ühendriikide president, riigidepartemang, teiste riigiaparaadi organite ametnike armee, müüdivad kongressmenid ja demokraatliku ning vabariikliku partei ninamehed.

Rea tähtsamaid riiklikke ametikohti on monopolistid vahetult enda kätte võtnud. Suurima monopoli «General Electric» endine president Wilson on asunud niinimetatud «Kaitsemobilisatsiooni Valitsuse» etteotsa. Wilsoni volitused on niivõrd suured, et ameeriklased hüüavad teda Ameerika Ühendriikide tegelikuks presidendiks. Suurim raudteemagnaat Harriman on nimetatud Trumani erilise nõuandja ametikohale rahvusvaheliste küsimuste alal. Selle nimetamisega tugevdas Wall-Street kontrolli Trumani välispoliitika üle. Suurpankurid ja -töösturid James Webb, John Perifois, George Mac Ghee, Perkins ja teised on tähtsaimatel ametikohtadel riigidepartemangus.

Monopolistide rikkuse kasvule vastandub töötajate pärast sõda järsult kasvav vaesus.

Monopolistide sõjajärgse rikastumise tähtsamaks allikaks on ameerika tööliste ekspluateerimise ennenägematu tõus. Monopolide kasumid on ühe töötlevas tööstuses töötava tööliste kohta arvestades tõusnud 470 dollarilt 1939. aastal kuni 1480 dollarini 1948. aastal.

Isegi jämedalt võltsitud ametlikud andmed näitavad seda, et 1944. aastast kuni 1949. aastani on tööliste reaalpalk Ameerika Ühendriikides vähenenud 28% võrra. Tegelik tööliste reaalpalka langus Ameerika Ühendriikides on tunduvalt suurem. Ligi 70 protsendil kõigist ameerika perekondadest ei piisa elatusmiinimumi. Uhtaegu reaalpalka vähenemisega on tugevnenud tööliste töö intensiivistamine. Samal ajal on töötute ja pooltöötute hulk Ameerika Ühendriikides kasvanud 25 miljoni inimeseni.

Monopolide pealetung tööliste elatustasemele kohtab ameerika proletariaadi kasvavat vastupanu. Kui sõjale eelnenud viisaastakul (1935.—1939. a.) võttis streikidest osa 5,6 miljonit töolist, siis viie sõjajärgse aasta jooksul (1946.—1950. a.) oli streikidest osavõtjate arv 14,7 miljonit.

Tööliste reaalpalka langus, farmerite sissetulekute vähenemine, maksude suurenemine, massiline töötaolek — kõik see on viinud Ameerika Ühendriikide elanikkonna ostuvõime järsule langusele.

Monopolistid on püüdnud siseturu ahenemist hüvitada

väliturgude laiendamisega. Nende arvestuste järgi peab «Marshalli plaan» maršalliseeritud maade tööstuse ja kaubanduse õonestamise teel tagama iga-aastase kaupade väljaveo Ameerika Ühendriikidest 4 miljardi dollari suuruse summa ulatuses. Ameerika Ühendriigid on tugevdanud pealetungi Inglismaa ekspordipositsioonidele. Välismaiste turgude laiendamise eesmärgil on ameerika monopolistid asunud laialdaselt rakendama ekspordi alla oma hinda (dumping'it). Ameerika valitsus on hakanud laialdaselt finantseerima ekspordi riigieelarve vahendeist, s. t. maksu- maksjate arvel. Kuid see kõik pole monopolistidel aidanud turgude probleemi lahendada, sest rea Euroopa ja Aasia maade kapitalistlikust süsteemist väljalangemise ja kapitalistlike ning koloniaalsete maade töötajate seninägematu vaesumise tulemusena on maailma kapitalismi turusfäär üsna kitsaks jäänud.

Turgude piiratus on tinginud ameerika tööstusettevõtete veel suurema alakoormatuse kui enne sõda. Näiteks raadio-tööstuse võimsusest kasutati 1948. aastal kõigest 46%. Ameerika Ühendriikide autotööstus kasutas 1949. aastal oma tootmisvõimsusest ainult poole.

Ettevõtete alakoormatuse kasv kutsus Ameerika Ühendriikides esile suure «üleliigse kapitali». 1949. aastal oli monopolistide pangaarveil kolossaalne summa — 85 miljardit dollarit. See on üks ameerika kapitalismi kasvava parasitismi avaldusi.

Kaupade turustamise turgude ja kapitali mahutamise objektide tagaajamisel põrkavad ameerika imperialistid maailma areenil kokku teiste maade imperialistidega. Kõige teravamad vastuolud arenevad Ameerika Ühendriikide ja Inglismaa vahel. Raske on leida kapitalistliku maailma niisugust rajooni ja sellist maailma majanduse kapitalistliku süsteemi sfääri, kus Ameerika Ühendriikide ja Inglismaa kiskjalikud huvid kokku ei pörka.

Niisiis iseloomustab sõjajärgset ajajärku ameerika imperialismi kõigi vastuolude — nii sisemiste kui ka väliste — teravnemine.

Seltsimees Stalin näitas, et kodanlus pöörab «... iga kord, kui kapitalistlikud vastuolud hakkavad teravaks muutuma, oma pilgu NSV Liidu poole: kas ei saaks kapitalismi ühe või teise vastuolu või kõik vastuolud ühtekokku lahendada NSV Liidu, selle Nõukogudemaa, selle revolutsiooni kantsi arvel, kes revolutsioneerib töölisklassi ja

asumaid juba oma olemasoluga, kes takistab uue sõja organiseerimist...».¹ Lõhestatuna üha sügavamatest vastuoludest, otsib ameerika kapitalism väljapääsu sõja vallapästmises NSV Liidu ja rahvademokraatiamaade vastu.

Ameerika kapitalismi vastuolude järsk teravnemine andis end erilise jõuga tunda 1948. aasta sügisel, kui tootmistase Ameerika Ühendriikides hakkas kiiresti langema. 1948. aasta oktoobrist kuni 1949. aasta oktoobrini vähenes tööstuslik tootmine Ameerika Ühendriikides 22% võrra. Sellist järsku tootmise vähenemist ühe aasta jooksul ei toimunud isegi ülemaailmse majanduskriisi ajajärgul 1929.—1933. aastal.

Neis tingimustes hakkas ameerika reaktsiooniline ajakirjandus küüniliselt teatama, et «Ameerika Ühendriikide majanduslik olukord on selline, et nüüd ei saa enam rahuliku elu luksusele mõelda». Wall-Streeti «äri-ringkondades» levis laialt inimsööjalik loosung: «Relvastumine toetab äri-elul!» Monopolistlik kodanlus, kellel ei jätkunud jõudu tootmise langust harilike meetoditega vältida, hakkas otsima väljapääsu pöörases relvastumise võidujooksus ja sõja kiirendatud ettevalmistamises.

See asjaolu rõhutab eriti ilmekalt ameerika kapitalismi sügavat roiskumist ja parasitismi. Tootmise hoidmiseks saavutatud tasemel näevad monopolistid ainult üht abinõu — sõjahüsteeria õhutamist ja maa majanduse üleviimist sõjaroobastele. Tegelikult pole Ameerika Ühendriikide majandus lahkunudki sõjaroobastelt, kuhu ta Teise maailmasõja aastail üle viidi. Rida ameerika tööstusharusid elab kogu sõjajärgse ajajärgu jooksul peaasjalikult valitsuse sõjaliste tellimuste arvel, kes maksab monopolidele välja hiiglasuuri ülikasumeid.

«Daily Worker'i» andmetel moodustas Ameerika Ühendriikide korporatsioonide keskmine aastakasum (enne maksude mahaarvamist) sõjaeelsel viisaastakul (1935.—1939. aastal) 5,4 miljardit dollarit, Teise maailmasõja aastail 22,6 miljardit dollarit, «külma sõja» aastail 30,7 miljardit dollarit. 1950. aasta viimases kvartalis aga viis Ameerika Ühendriikide röövellik interventsioon Koreas monopolide kasumid 48 miljardi dollarini aastas. Monopolistid naudivad

¹ J. Stalin, Teosed, 12. k., Eesti Riiklik Kirjastus, Tallinn, 1952, lk. 248.

ette uute ülikasumite tormilist voolu, mis nende arvestuste järgi voolab nende seifidesse sel juhul, kui neil läheb korda valla päästa maailmasõda.

Seltsimees Stalin ütles vestluses «Pravda» kirjasaatjaga: «Muidugi, Ameerika Ühendriikides, Inglismaal, samuti Prantsusmaal on agressiivseid jõude, kes ihaldavad uut sõda. Neile on vaja sõda ülikasumite saamiseks, teiste maade riisumiseks. Need on miljardärid ja miljonärid, kes peavad sõda tuluartikliks, mis annab kolossaalseid kasumeid.»¹

Sõjajärgse hüsteeria õhutamine ameerika imperialistide poolt seletub niisiis nende surmahirmuga demokraatialeeri jõudude kasvu ees, nende loomaliku vihkamisega NSV Liidu ja rahvademokraatiamaa vastu, nende lootusega päästa kapitalistlik süsteem sõja teel, nende ihaga uute sõjaliste ülikasumite järgi, nende hullumeelse püüdega kindlustada Wall-Streeti valitsemine kogu maailma üle. Ameerika imperialistide praeguse kursi — päästa valla uus maailmasõda, juured peituvad kapitalismi üldkriisi teravnemises, kapitalistliku süsteemi edasises nõrgenemises ja ameerika kapitalismi roiskumise ning parasitismi tugevnemises. Ameerika Ühendriikide praegune agressioon toetab, et ameerika kapitalism on takerdunud sügavatesse ja lahendamatusesse vastuoludesse.

AMEERIKA ÜHENDRIIKIDE IMPERIALISTIDE KURSS UUE MAAILMASÕJA ETTEVALMISTAMISELE

Ameerika imperialistid teevad uue maailmasõja ettevalmistusi kõigis suundades: majanduslik ekspansioon ja rahvaste orjastamine, poliitiline surve ja šantaaž, sõjalis-strateegilised üritused ja otseste agressiooniaktide sooritamine, rahvahulkade ideoloogiline uimastamine ja reaktsiooni tugevdamine.

a) Majanduslik ekspansioon ja rahvaste orjastamine

Uue sõja majanduslikku, poliitilist ja sõjalis-strateegilist ettevalmistust teostavad Ameerika Ühendriikide imperialistid abinõude realiseerimisega, mis on suunatud rea maade rahvaste edasisele orjastamisele, nende maade rah-

¹ «Eesti Bolševik», 1951, nr. 5, lk. 3.

vaste muutmisele Wall-Streeti koloniaalorjadeks ja kahurihaks agressiooni jaoks, tugialade loomisele sõjaks NSV Liidu ja rahvademokraatiamaade vastu.

Ameerika Ühendriikide monopolistid on võtnud tarvitusele imperialistliku agressiooni vana võtte, mille Lenin omal ajal paljastas kui meetodi «lämmatamine abi ettekäändel».¹

See võte on leidnud oma kehastuse «Trumani doktriinis». Ameerika Ühendriikide president kuulutas selle välja Ameerika kongressil 12. märtsil 1947. a. Truman kõneles silmakirjalikult Ameerika Ühendriikide kavatsusest osutada «abi» Türgile ja Kreekale, toetada niinimetatud «vabu valitsusi».

«Trumani doktriini» tegelikuks aluseks oli kavatsus kiskuda Kreeka ja Türgi Ameerika Ühendriikide õigusteta kolooniate seisundisse, kindlustada reaktsioonilist režiimi neis maades ning tagada Kreeka ja Türgi muutmine fašistliku terrori meetodite abil ameerika agressiooni baasideks NSV Liidu ja rahvademokraatiamaade vastu.

«Trumani doktriini» inspireerijad kavatsesid luua ameerika baaside võrgu Vahemere basseini idaosas ja avaldada neile toetudes lakkamatut survet rahvademokraatiamaadele, taotledes kapitalismi taastamist neis maades ning nende maade eemaldamist NSV Liidust.

«Trumani doktriini» väljakuulutamise oli arvestatud selleks, et mobiliseerida «antikommunismi» räbaldunud lipu alla kõik rahvusvahelise reaktsiooni jõud alates Churchillist kuni parempoolsete sotsialistideni, et ellu viia ameerika «kindlat kurssi», otseste sõjaliste ähvarduste ja NSV Liidu ning rahvademokraatiamaade suhtes jämeda diktaadi poliitikat.

Peagi sai ka imperialistidele selgeks, et «Trumani doktriin» ei saavuta eesmärki. Trumani «kindel kurss» ei võinud heidutada ei NSV Liitu ega rahvademokraatiamaid. Sealjuures kutsus «Trumani doktriini» avalikult agressiivne iseloom välja Euroopa ja kogu maailma rahvaste protesti ning Ameerika Ühendriikide progressiivse avalikkuse meelepaha kasvu. Mõned ameerika imperialistide ringkonnad pidasid ohtlikuks seda avameelsust, millega Ameerika Ühendriikide agressiivne kurss esineb «Trumani doktriinis». Otsustati maskeerida ameerika agressiivset

---

¹ V. I. Lenin, Teosed, 28. k., lk. 3 (v. k.).

kurssi versiooniga «Lääne-Euroopa taastamisest Ameerika Ühendriikide abiga». Nii sündis «Marshalli plaan».

Niipea kui «Marshalli plaan» ilmus, paljastas Nõukogude Liit selle kogu maailma ees kui Lääne-Euroopa rahvaste orjastamise ja Lääne-Euroopa Ameerika Ühendriikide sõjaliseks tugialaks muutmise plaani. Tõepoolest, ameerika «abi» praktika on näidanud kogu maailmale, et «Marshalli plaan» ühendab endas kõik ameerika agressiooni jooned: majanduslik ekspansioon, sõjalis-strateegilised üritused, sõja poliitiline ja ideoloogiline ettevalmistamine.

Ameerika Ühendriikide majanduslik ekspansioon on ameerika imperialismi NSV Liidu ja rahvademokraatiamaade vastu suunatud kuritegelike sõjalis-strateegiliste plaanide teenistuses.

«Marshalli plaani» järgi on Ameerika Ühendriikide ja iga maršalliseeritud maa vahel sõlmitud orjastavad «kahepoolsed lepingud». Maršalliseeritud maad peavad vahetuks ameerika «abi» eest nõustuma oma tähtsamate tööstusharude koondamisega, nende kaupade impordiga Ameerika Ühendriikidest, mida neile sunnivad peale ameerika monopolid, ning nende hindadega, mida dikteerib Wall-Street, majandusliku iseloomuga andmetest kuni tootmissaladusteni ja igasuguse muu ameerika luurele vajaliku informatsiooni esitamisega Washingtonile.

«Kahepoolsed lepingud» kohustasid maršalliseeritud maid andma Wall-Streeti käsutusse tunduva osa oma toorainallikaist ja kütteenesressurssidest. Maršalliseeritud maad olid sunnitud lõpetama kaubandusliku suhtlemise nende maadega, mis polnud Washingtonile meelepärased. «Marshalli plaan» pani keelu alla maršalliseeritud maade kaubanduse NSV Liidu ja rahvademokraatiamaadega, ja seda suureks kahjuks Lääne-Euroopa maadele.

«Kahepoolsete lepingute» tingimused tegid Ameerika Ühendriigid Lääne-Euroopa maade valuutafondide pemeheks. Ameerika Ühendriikide monopolistid kasutavad neid valuutafonde valuutakursi seadmiseks maršalliseeritud maades sellele tasemele, mis on kasulik ameerika imperialistidele.

«Kahepoolsete lepingute» tingimuste täitmise «jälgimise» ettekäändel saatis «Marshalli plaani» teostamise ameerika administratsioon maršalliseeritud maadesse trobikonna «inspektoreid», «vaatlejaid», «volinikke», kelle kontrolli all on kogu nende maade majanduslik ja poliitiline elu.

«Marshalli plaani» üheks tähtsamaks funktsiooniks on saanud Lääne-Euroopa majanduse militariseerimise forseeerimine. Seltsimees G. M. Malenkov märkis: «Maršalliseeritud maadele sadamate, teede, lennuväljade ja teiste sõjalis-strateegiliste objektide rekonstrueerimisel ja ehitamisel antava «abi» katte all teostavad Ameerika Ühendriigid tegelikult sõjateatrite ettevalmistamist Lääne-Euroopa maades.»¹

Kasutades «Marshalli plaani» Lääne-Euroopa militariseerimise vahendina, asetavad Ameerika Ühendriikide imperialistid seejuures erilise rõhu Lääne-Saksamaa sõjalis-majandusliku potentsiaali taastamisele. «Marshalli plaani» järgi on lõviosa assigneeringutest suunatud Ruhri muutmisele Ameerika Ühendriikide agressiooni arsenaliks demokraatialeeri maade vastu.

Haarates Ruhri ettevõtted «Marshalli plaani» abil enda kätte, tahavad ameerika monopolistid kogu Lääne-Euroopa tööstuse kõvasti ameerika sõjamasina külge siduda. Sellele peab aitama kaasa hiljuti ilmunud «Schumani plaan». «Schumani plaan», mis on sündinud riigidepartemangu rüpes, on arvestatud Prantsusmaa, Itaalia, Belgia, Hollandi ja Luksemburgi tööstuse ühendamiseks Ruhri ümber Ameerika Ühendriikide kaitse all. See «ülikartell» peab teenima ameerika agressiooni.

«Marshalli plaan» on viinud Lääne-Euroopa maade niigi kõikumalõõnud majanduse laostumiseni. Nende tööstuslik tootmine on vähenenud, kaubandus kokku tõmbunud, inflatsioon kasvanud, tööpuudus järsult suurenenud. Töötute üldarv Lääne-Euroopas ületas 1950. aasta alguseks 7 miljonit inimest. «Marshalli plaan» tõi ameerika monopolistidele täiendavaid ülikasumeid, Lääne-Euroopa rahvahulkadele tõi ta edasise vaesumise.

Ameerika Ühendriikide monopolistid on «Marshalli plaani» laialt kasutanud oma kontrolli kehtestamiseks mitte ainult rea kapitalistlike maade majanduse, vaid ka välis- ja sisepoliitika üle. Kuid ameerika imperialistide peamine kavatsus seisab selles, et õõnestada «Marshalli plaani» abil sotsialismimaa majandust ja saavutada Nõukogude Liidu rahvusvaheline isoleerimine, restaureerida rahvademokraatiamaades kapitalism ja kiskuda nad eemale

¹ Sm. G. M. Malenkovi kõne Moskva linna Leningradi valimisringkonna valijate koosolekul. «Pravda», 10. märtsil 1950. a.

NSV Liidust, muuta Lääne-Euroopa orjastatud maade rahvad ameerika imperialismi alistuvaks kahurilihaks, «taltsetada kommunism», stabiliseerida kapitalistlik majandus ning vähendada tema vastuolude teravust.

Kõigis neis taotlustes on «Marshalli plaan» saanud täieliku kokkuvarisemise osaliseks.

«Marshalli plaani» agressiivse olemuse paljastamine Nõukogude Liidu poolt, NSV Liidu võitlus imperialistide katsete vastu realiseerida see rahvaste orjastamise plaan, on Nõukogude Liidu rahvusvahelist kaalu ja autoriteeti veelgi tõstnud. Uued kümned ja sajad miljonid inimesed on veendunud selles, et just NSV Liit on rahu ja rahvusvahelise koostöö kants.

NSV Liidu sotsialistlik majandus on teinud uue suure sammu edasi. Nõukogude rahvas, koondunud Lenini-Stalini partei ümber, saavutas uue suure võidu. NSV Liidu neljas (esimene sõjajärgne) stalinlik viie aasta plaan täideti edukalt enne tähtaega, plaani tähtsamad ülesanded on aga tunduvalt ületatud. Viie aasta plaan nägi ette NSV Liidu tööstusliku toodangu väljalaske sõjaeelse taseme ületamise 1950. aasta lõpuks 48% võrra. Tegelikult ületati see tase 73% võrra. Viie aasta plaani edukas täitmine andis meie rahvale võimaluse asuda bolševike partei ja Nõukogude valitsuse kutsel rajama kommunismi suurehitusi Volgal, Dnepril, Donil ja Amu-Darjal.

Vaatamata Ameerika Ühendriikide imperialistide arvestustele on Euroopa rahvademokraatiamaad teinud uusi väljapaistvaid edusamme sotsialismi ehitamise suures ürituses. NSV Liidu vennaliku abiga suurendasid rahvademokraatiamaad üksnes 1950. aasta jooksul oma tööstuslikku tootmist rohkem, kui nad seda tegid kümne aasta jooksul kapitalismi ajal. Sotsialismi positsioonid nende maade majanduses on tunduvalt tugevnenud. Albaanias, Bulgaarias ja Rumeenias kuulub sotsialistlikule sektorile üle 99% kogu tööstuslikust tootmisest, Tšehhoslovakkias — 98%, Ungaris ligi 97%. Külas areneb laialdaselt talupoegade liikumine põllumajanduslike tootmiskooperatiivide loomiseks. Nii harivad näiteks Bulgaarias kooperatiivid ligi poole kogu põllupinnast.

Aastast aastasse kasvab rahvademokraatiamaade töötajate materiaalne ja kultuuriline tase.

Imperialistide katseid õõnestada «Marshalli plaani» abil sotsialismileeri jõude ei krooninud edu. «Marshalli plaan»

osutus jõuetuks kõrvaldama ka kapitalismi vastuolusid. Klassivõitluse teravus Lääne-Euroopa maades on «Marshalli plaani» kehtimise ajal vaid suurenenud. Kapitalistlike maade töölisklass astub ikka otsustavamalt välja oma majanduslike ja poliitiliste õiguste kaitseks, laostava ameerika orjuse vastu, oma maade rahvusliku sõltumatuse ja demokraatlike vabaduste eest.

Kommunistlike parteide võitlus rahvaste orjastamise ameerika plaani vastu soodustab kommunistide mõju ja autoriteedi kasvu rahvahulkades.

«Marshalli plaani» läbikukkumine pole imperialiste millegagi õpetanud. Wall-Streeti tegelinskid ja Ameerika valitsus on läinud ekspansiooniaktide laiendamise teed «Marshalli plaani» meetoditega.

20. jaanuaril 1949. aastal kuulutas Truman välja Ameerika Ühendriikide edasiste agressiivsete ürituste programmi, mille neljandas punktis on juttu ameerika «tehnilisest abist mahajäänud rajoonidele» ja «Ameerika Ühendriikide abist kapitalimahutuste näol rajoonidele, mida on vaja arendada». See kurikuulus «Trumani programmi neljas punkt» on ikka seesama Lenini poolt paljastatud kiskjalik «lämmatamise meetod abi ettekäändel».

Ameerika imperialistid kavatsevad laiendada oma «abi» Aafrika, Lähis- ja Kesk-Ida ning Kagu-Aasia maadele, Indiale ja Pakistanile, lühidalt kogu koloniaalmaailmale.

«Kapitalimahutuste näol antava abi» ettekäändel veavad Ameerika Ühendriikide imperialistid koloniaalmaadesse välja väga suuri kapitale, tugevdavad miljonite koloniaalsete orjade halastamatut ekspuaterimist, kraabivad kokku muinasjutulisi kasumeid. Nii näiteks sai Rockefellerite perekonna poolt kontrollitav suurim ameerika naftakompanii «Standard Oil of New Jersey» 365 miljonist dollarist kasumit 1948. aastal 234 miljonit dollarit oma kapitalimahutustest koloniaalsetes ja sõltuvates maades. Üks Rockefelleritest, Nelson Rockefeller, ei juhi mitte juhuslikult «Trumani programmi neljanda punkti» elluviimist.

«Tehnilise abi» ettekäändel võtavad ameerika monopolistid koloniaalmaades ette strateegilise tooraine allikate ekspuaterimise, luues selle tooraine tagavarasid demokraatialeeri maade vastu ettevalmistatavaks sõjaks. Samal ettekäändel ehitavad Ameerika Ühendriigid koloniaalmaades sõjalis-strateegilisi baase agressiooniks. Nii tegut-

sevad ameerika imperialistid näiteks Tailandis, millele Ameerika Ühendriigid sundisid 1950. a. septembris peale orjastava lepingu. See leping kohustab Tailandi varustama Ameerika Ühendriike strateegilise toorainega, annab Ameerika Ühendriikidele piiramatu kontrolli Tailandi tööstuse ja relvastatud jõudude üle ning võimaluse Tailandi muutmiseks oma kolooniaks, üheks agressioonibaasidest hiina ja vietnami rahva vastu.

Maskeerides end demagoogiaga «abist mahajäänud maa-dele» aitavad Ameerika Ühendriigid feodaal-kodanlikul reaktsioonil koloniaalmaades rahvuslikku vabadusliikumist metsikult maha suruda.

«Trumani programmi neljandat punkti» ootab sama saatus, mis sai osaks «Marshalli plaanile». Vabadusliikumise leek on haaranud kogu koloniaalmaailma.

Järgides võiduka hiina rahva suurt eeskujut peavad Vietnami, Birma, Malaia, Filipiinide ja Indoneesia rahvad kangelaslikku võitlust imperialismi vastu.

Kuulsusrikaste hiina vabatahtlike vennalikul toetusel peavad Korea Rahvademokraatliku Vabariigi patrioodid kangelaslikku võitlust loomaliku ameerika imperialismi vastu. Imperialismivastase võitluse areeniks on muutunud India, Tseilon, Iraan, Egiptus ja mitmed Araabia maad. Rahvaliikumisest on haaratud ka Aafrika rahvad. Tuneesia, Alžeeria, Madagaskar, Nigeeria, Uganda ja Rodeesia muutuvad vabadusliikumise areeniks. Missuguse demagoogia ja milliste metsikute võtetega imperialistid ka ei püüaks säilitada oma koloniaalvõimu, «asumaade rahvad ei taha enam elada endist viisi. Emamaa valitsevad klassid ei saa enam asumaid endist viisi valitseda».¹

b) Diktaadi ja šantaaži poliitika

Võtnud kursi uue sõja ettevalmistamisele, hülgavad Ameerika Ühendriikide imperialistid seega rahvusvahelise koostöö.

Potsdami kokkulepe ja Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni põhikiri kujutavad endast sõjajärgse rahvusvahelise koostöö alust. Nõukogude Liit peab sellest vääramatult

¹ A. Zdanov. Rahvusvahelisest olukorrast. RK «Poliitiline Kirjandus», Tallinn, 1948, lk. 8.

kinni. NSV Liidu rahuarmastav välispoliitika lähtub seltimeses Stalini näpunäiteist selle kohta, et «vaatamata majanduslike süsteemide ja ideoloogiate erinevusele on nende süsteemide koosseksisteerimine ja lahkkelide reguleerimine NSV Liidu ja Ameerika Ühendriikide vahel mitte ainult võimalik, vaid tingimata vajalik üldise rahu huvides». ¹

Kogu maailmale on teada Nõukogude valitsuse visad jõupingutused ja arvukad praktilised abinõud, mis on suunatud kestva rahu ja tõelise rahvusvahelise koostöö kindlustamisele.

Kuid «sõjaõhutajad, kes püüavad valla päästa uut sõda, kardavad kõige rohkem kokkuleppeid ja koostööd NSV Liiduga, sest NSV Liiduga kokkulepete saavutamise poliitika õõnestab sõjaõhutajate positsioone ja teeb nende härede agressiivse poliitika objektituks». ²

Ameerika Ühendriikide valitsus rikub jultunult pärast sõda saavutatud kokkuleppeid ning tallab neid porri. Tuntud sõjaõhutama John Foster Dullesi nõudmine «teha lõpp Teheranile, Jaltale ja Potsdamile» on saanud Ameerika Ühendriikide välispoliitika printsipiiks. Washingtoni tegeliskid taotleavad juba ka Itaaliaga sõlmitud rahu'epingu muutmist, et saada võimalus teda takistamatult relvastada oma agressiivsetel eesmärkidel. Nad lükkavad tagasi kõik NSV Liidu ettepanekud, mis on suunatud esinevate lahkkelide rahulikule reguleerimisele.

Rahvusvahelise koostöö poliitikale, mida kaitseb NSV Liit, seavad Ameerika Ühendriigid vastu diktaadipoliitika, «jõusituatsiooni loomise poliitika», «totaalse diplomaatia». Acheson tunnistas 1950. aasta veebruaris küünilise avameelsusega, et «totaalne diplomaatia» tähendab mitte ainult kogu riigiaparaadi, vaid samuti «ettevõtjate, põllumajanduse, ametiühinguliikumise, ajakirjanduse, raadio» mobiliseerimist, «maa kõigi ressursside» kasutamist NSV Liidule ja rahvademokraatiamaadele surve avaldamise eesmärgil, uue sõja ettevalmistamise eesmärgil.

Ameerika agressiivne «jõupoliitika», diktaadipoliitika on leidnud oma kontsentreerunud väljenduse Põhja-Atlandi bloki loomises Washingtoni poolt.

Pinda selle bloki organiseerimiseks valmistati ette juba

¹ «Bolševik» nr. 10, 1948, lk. 2 (v. k.).

² «Pravda» kirjasaatja küsimused ja seltsimees J. V. Stalini vastused. «Rahva Hääle», 29. oktoobril 1948. a.

«Marshalli plaani» ja «Marshalli plaani» sõjalis-poliitilise lisaga, niinimetatud «Lääne liiduga», mis loodi 1948. aasta märtsis ja mille koosseisu kuulusid Inglismaa, Prantsusmaa, Belgia, Holland ja Luksemburg.

4. aprillil 1949. aastal kaheteistkümne kapitalistliku riigi esindajate poolt alla kirjutatud Põhja-Atlandi leping lõi agressiivse imperialistliku bloki, mis on praegu ameerika imperialistide peamiseks tööriistaks sõja ettevalmistamisel NSV Liidu ja rahvademokraatiamaade vastu.

Põhja-Atlandi lepingu autorid tegid suuri jõupingutusi, et maskeerida selle agressiivset teravikku igasuguste «rahuarmastavate» sõnadega. Kuid Nõukogude valitsus kiskus Põhja-Atlandi pakti initsiaatoreilt «rahuarmastuse» maski. NSV Liidu Välisministeeriumi avaldus Põhja-Atlandi lepingu kohta 29. jaanuaril 1949. aastal ja NSV Liidu valitsuse memorandum Põhja-Atlandi lepingu kohta 31. märtsil 1949. aastal paljastasid kogu halastamatuse ja veenvusega pakti initsiaatorite imperialistlikud sepitsused.

Põhja-Atlandi lepingu imperialistlik olemus paistab silma selle igas punktis. Näiteks lepingu kolmas punkt kohustab Põhja-Atlandi lepingu osalisi teostama edasist relvastumise võidujooksu. Neljas punkt näeb ette konsultatsiooni relvastatud jõudude kasutamise küsimustes «agressiooni ohu ilmumise korral». See on aga juba Washingtoni eesõigus kindlaks teha, kas niisugune «juhtum» on olemas ja kas see kujutab endast «agressiooni». Punkt 5 kõneleb pakti osaliste relvastatud jõudude tegevusse rakendamise korraldust direktiivi puhul Washingtonist. Kuues punkt määrab kindlaks nende kasutamise rajooni. See rajoon hõlmab poole maailmast. Üheksas punkt moodustab organid bloki relvastatud jõudude komplekteerimise ja kasutamise juhtimiseks ameerika kindralite juhatause all.

Ameerika imperialistid, Põhja-Atlandi bloki organiseerijad, püüavad sellesse lülitada ka Ladina-Ameerika maade blokki ja nende poolt kokku klopsitavat Vahemere ning Vaikse ookeani blokki. Nagu välismaine ajakirjandus teatas, on Põhja-Atlandi lepingu avaldatud teksti juurde lisatud salajane protokoll abinõudest «kaudse agressiooni» vastu, mis näeb ette pakti osaliste relvastatud jõudude kasutamise Washingtoni direktiivil ükskõik millise imperialismivastase liikumise vastu.

Põhja-Atlandi liit — see on imperialistide sõjaline liit, milles käsutavad ameerika sõjaõhutajad. See on maailma

reaktsiooni liit Ameerika Ühendriikide kaitse all, mis püüab lämmatada demokraatia ülemaailmseid jõude. See on Ameerika Ühendriikide ümber koondunud imperialistlike riikide liit, mille eesmärk on maha suruda rahvuslik vabadusliikumine kolooniates. Ja eelkõige on see Ameerika Ühendriikide ümber rühmitunud imperialistide liit, imperialistide, kes on läbi imbinud loomalikust vihkamisest NSV Liidu ja rahvademokraatiamaade vastu. Põhja-Atlandi liit «...on uue imperialistliku sõja otsese, vahetu ettevalmistamise tööriist».¹

Põhja-Atlandi pakti imperialistliku olemuse paljastamine Nõukogude Liidu poolt takistas selle pakti initsiaatoreid oma agressiivseid eesmärke varjamast. Kõigis maades arenes otsustav protestiliikumine selle agressiivse bloki organiseerimise vastu. Kapitalistlike maade kommunistlikud parteid, väljendades rahvaste tahet, hoiatasid imperialiste, et töötajad ei hakka kunagi Nõukogude Liidu vastu võitlema. Neid kommunistlike parteide julgeid avaldusi toetasid otsekohe töötajate massiorganisatsioonid. Prantsusmaa Üldine Töökongföderatsioon avaldas pidulikult, et Prantsusmaa tööliklass ei pea ennast kunagi seotuks Prantsuse valitsuse allkirjaga Põhja-Atlandi pakti all. Analoogilise avalduse tegi Itaalia Üldine Töökongföderatsioon.

NSV Liidu Välisministeeriumi avalduses 29. jaanuaril 1949. aastal näidati, et Põhja-Atlandi pakt on Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni otsene õõnestamine.

Oma põhikirja järgi võiks ÜRO olla tõhusaks vahendiks rahu ja rahvusvahelise julgeoleku säilitamisel, tingimusel, et ÜRO baseeruks vastavalt põhikirjale riikide võrdsuse põhimõttel, aga mitte ühtede riikide teiste riikide üle valitsemise põhimõttel. Nõukogude Liit on kõigi sõjajärgsete aastate jooksul taotlenud ÜRO tugevdamist rahvusvahelise koostöö vahendina riikide võrdsuse põhimõttel.

Kuid ameerika maailmavalitsemisele pretendeerijaile ei ole niisugust organisatsiooni vaja. Vastupidi, niisugune organisatsioon oleks takistanud imperialiste seda kasutamast oma piiratud, omakasupüüdlikel eesmärkidel.

Selles ongi põhjus, miks Ameerika Ühendriigid sooritavad lakkamatuid kallaletunge ühehäälse põhimõttele.

¹ G. Malenkovi kõne Suure Sotsialistliku Oktoobrirevolutsiooni 32. aastapäeval. «Eesti Bolševik», 1949, nr. 22, lk. 7.

Ameerika Ühendriigid taotleavad kas selle põhimõtte muutmist või Julgeolekunõukogu sellist «rekonstrueerimist», mille puhul see põhimõte automaatselt lakkaks tegutsemast. Sellest tulenevadki Ameerika Ühendriikide arvukad kallalalgatungid ÜRO põhikirjale ja nõudmised selle «läbivaatamiseks» muidugi selles suunas, et muuta ÜRO Ameerika Ühendriikide imperialistliku agressiooni tööriistaks.

Klopsinud ÜRO-s kokku agressiivse tuumiku kümne agressiivse Põhja-Atlandi pakti liikme ja kahekümne Lõuna-Ameerika maa näol, kasutavadki Ameerika Ühendriigid ÜRO-d agressiivse sõja tööriistana. Oma röövellikku interventsiooni Koreas teostavad Ameerika Ühendriigid ÜRO lipu all. Ameerika Ühendriigid sundisid ÜRO-le peale häbiväärse otsuse, mis kuulutas Hiina Rahvavabariigi laimavalt «agressoriks» ainult sel «alusel», et hiina rahvas kaitseb oma piire ameerika agressiooni eest ja püüab vabastada ameeriklaste poolt okupeeritud Taivani saart.

Seltsimees Stalin ütles vestluses «Pravda» kirjasaatjaga: «Tegelikult on ÜRO nüüd mitte niivõrd ülemaailmne organisatsioon, kuivõrd organisatsioon ameeriklaste jaoks, mis tegutseb ameerika agressorite kasuks...»

Ühinenud Rahvaste Organisatsioon asub seega Rahvasteliidu kuulsusetule teele. Sellega matab ta maha oma moraalse autoriteedi ja määrab enda lagunemisele.¹

Imperialistid on teinud kõik, mis nad suudavad, et diskrediteerida ja õõnestada ÜRO-d ja kergendada seega maailmasõja vallapäästmise verist üritust. Kuid seltsimees Stalini vestlus «Pravda» kirjasaatjaga suurendas rahvahulkade valvsust. See väljendus eriti Ülemaailmse Rahunõukogu otsuses, mis nõudis Ühinenud Rahvaste Organisatsioonilt, et see pöörduks «... tagasi selle osa juurde, mille talle ette kirjutas põhikiri, et saada valitsuste vahelise kokkuleppimise kohaks, mitte aga mõne valitseva rühma tööriistaks». Ülemaailmne Rahunõukogu hoiatas, et sajad miljonid inimesed, kes tema tegevust toetavad, järgivad valvsalt seda, et «... kõrgemad rahvusvahelised organid ei reedaks oma ülesannet — rahu säilitamise ülesannet».²

¹ Seltsimees J. V. Stalini jutuajamine «Pravda» kirjasaatjaga. «Eesti Bolševik», 1951, nr. 5, lk. 3.

² Resolutsioon Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni kohta. «Rahva Hääle», 27. veebruaril 1951. a.

c) Ameerika agressorite sõjalis-strateegilised üritused

Ameerika Ühendriikide imperialistide sõjalis-strateegilised üritused toimuvad eelkõige ennenägematu relvastumise võidujooksu suunas. Ameerika Ühendriikide valitsus kulutab relvastumise võidujooksule kolossaalseid summasid. 1938/39. eelarveaastal ulatusid Ameerika Ühendriikide sõjalisel kulutused 1,07 miljardi dollarini. Ajavahemikus 1947/48. a. kuni 1950/51. aastani moodustasid Ameerika Ühendriikide otsesed, kaudsed ja varjatud sõjalisel kulutused koletusliku summa — 157 miljardit dollarit. Ameerika Ühendriikide valitsus kavatses 1951/52. finantsaastal kulutada uue maailmasõja ettevalmistamisele üle 80 miljardi dollari.

Relvastuse ja sõjaliste materjalide tootmine on saavutanud Ameerika Ühendriikides määratu suure ulatuse. Üha suurem osa maal leiduvast toorainest lülitatakse ümber sõjalisse tootmisse laiatarbekaupade tootmise kahjuks. Elamuehitust on järsult vähendatud. Väheneb majapidamistarvete tootmine, seevastu suureneb tankide, lennukite ja aatomipommide tootmine. Mahutused aatomi-relvastuse tootmisse on tasemel, mis ületab 1,6 miljardit dollarit aastas.

Ameerika sõjaõhutajad on saavutanud sõjaliste eelarvete hiiglasliku suurendamise paljudes kapitalistlikes maades, eelkõige Inglismaal ja Prantsusmaal. 1950. aastal moodustasid Inglismaa sõjalisel kulutused 780 miljonit naelsterlingit. 1951. aastal viidi need 1 miljardi 566 miljoni naelsterlingini. Attlee avaldas 1951. aasta jaanuaris, et lähema kolme aasta jooksul tõuseb Inglismaa sõjaline eelarve 4,7 miljardi naelsterlingini. Washington kohustas Prantsusmaa valitsust kulutama 1951. aastal sõja ettevalmistamisele mitte vähem kui triljon franki.

Kulutades hiiglasuuri summasid relvastusele, suurendavad imperialistid samal ajal oma relvastatud jõudude arvu. Esimest korda Ameerika Ühendriikide ajaloos on seal sisse seatud sõjaväeteenistuskohustus rahu ajal. Nagu on näidatud Nõukogude valitsuse noodis 24. veebruarist 1951. a. vastuseks Suurbritannia valitsuse noodile, on üksnes kolme agressiivse Põhja-Atlandi pakti liikme, — Ameerika Ühendriikide, Inglismaa ja Prantsusmaa relvastatud jõudude koosseisus 5 miljonit inimest. 1951. aasta juunis kii-tis Ameerika kongress heaks seaduseelnõu, mis lubab moo-

dustada Ameerika Ühendriikide ühendatud relvastatud jõud, koosseisuga 5 miljonit inimest 3,5 miljoni inimese asemel, kes on Ameerika armee, laevastiku ja lennuväe koosseisus praegu.

Mitte leppides 484 baasiga, mis ehitati sõja ajal, suurendavad ameerika imperialistid nende arvu iga aastaga, püüdes luua «ülemaailmset baaside rõngast», mis läheks läbi Gröönimaa, Islandi, Inglismaa, Portugali, Hispaania, Saksamaa, Itaalia, Kreeka, Lähis- ja Kesk-Ida maade, Vaikse ookeani saarte, Jaapani, Aleuudi saarte ja Alaska. Nagu näidatakse NSV Liidu Välisministeeriumi avalduses 29. jaanuaril 1949. aastal, on «terved riigid, eriti nende hulgast, mis asetsevad NSV Liidu piiride läheduses, ... kohandatud selleks, et kindlustada sobivamaid tugialasid Inglise-Ameerika õhujõududele ja teistele NSV Liidule kallaletungimise võimalustele».¹

Ameerika reaktsooniline ajakiri «American Magazine» avaldas 1950. aasta detsembrikuu numbris Ameerika Ühendriikide sõjaministeeriumi poolt heaks kiidetud maailmakaardi, millele on märgitud ameerika sõjabaasid. Kaardil on pealkiri: «Onu Sam on maakera sandarm». Kaardi juurde lisatud tekstis kõneldakse: «...tänapäeval jääb reaalseks faktiks see asjaolu, et maailma politseinikuks on Onu Sam». Nendes sõnades peegeldub Ameerika Ühendriikide praeguse välispoliitilise kursi üks juhtivaid suundi.

Ameerika Ühendriikide imperialistid kavatsevad piirata oma osavõttu planeeritavaist sõjalistest operatsioonidest peaaesjalikult lennuväe ja sõjalaevastiku tegevusega. Armeele antakse hädaohutum, ameerika imperialistide vaatekohast vastutusrikkam «rahvusvaheliste poliitjõudude» osa, mille ülesandesse peab kuuluma rahvaliidumiste mahasurumine ja ameerika satelliitide alistuvuse tagamine. Mis puutub «suurde jalaväkke», siis peab selle hankima Lääne-Euroopa. Ameerika enda armee peab Washingtoni strateegide fantastiliste arvestuste järgi ainult lõpule viima sõjalised operatsioonid rinnetel.

Ameerika imperialistid loodavad, et Prantsusmaa ja Itaalia reaktsoonilised ringkonnad annavad Washingtoni käsutusse kumbki mitukümmend diviisi. Kuid ainult soovidest on vähe. Nende maade rahvad ei kavatse ookeanitaguste kahuriliha värbajate meelevalla alla sattuda.

Maršalliseeritud Itaalias ei ole suuremale osale tööta-

¹ «Rahva Hää!», 30. jaanuaril 1949. a.

vast elanikkonnast tagatud elatusmiinimumi. Olukorda riigis iseloomustab sügava poliitilise kriisi küpsemine. Suureneb tööliste streigivõitluse ulatus. Ikka ulatuslikumalt areneb võitlus ettevõtete sulgemise ja tööliste vallandamise vastu. Paljudes külades võtavad põllutöölised endale ülesharimata mõisamaad. Suureneb kommunistliku partei mõju töötajate laiade hulkade võitluses vaesuse, orjastamise ja uue sõja ettevalmistamise poliitika vastu.

Ikka pinevamaks muutub klassivõitlus ka Prantsusmaal. 1950. aasta veebruaris ja märtsis streikis 2 miljonit töolist. 1951. aasta märtsis streikisid kogu Pariisi linnatranspordi, mitme raudtee ja paljude kivisöökaevanduste töölised. Juhituna kommunistide poolt, võitlevad Prantsusmaa töötajad nälja- ja agressioonipoliitika vastu, mida ajab reaktsioon.

Tundes ärevust oma plaanide saatuse pärast Prantsusmaal ja Itaalias, pööravad ameerika imperialistid peatähelepanu Lääne-Saksamaa remilitariseerimisele.

Olles jämedalt korrigeerinud Jalta ja Potsdami otsuseid, loonud marionetliku, separaatse Bonni «riigi», haaranud enda kätte Ruhri tööstuse ja lükates tagasi kõik NSV Liidu ettepanekud lahendada Saksamaa küsimus ühtse, rahuarmastava demokraatliku Saksamaa loomise vaimus, forsseerivad ameerika imperialistid Lääne-Saksamaa muutmist sõjaliseks tugialaks, käsitades selle tugiala loomist keskse lülina oma abinõudes sõja vahetel ettevalmistamisel.

NSV Liidu, Euroopa rahvademokraatiamaade ja Saksa Demokraatliku Vabariigi välisministrite Praha nõupidamine, mis toimus 1950. aasta oktoobris, paljastas täielikult ameerika imperialistide plaanid Lääne-Saksamaa remilitariseerimisel.

Praha nõupidamise avaldus näitas kogu maailmale, et ameerika diplomaatide valelike fraaside katte all sõjaolukorra niinimetatud «katkestamisest» Saksamaaga valmistatakse ette Lääne-Saksamaa lülitamist agressiivsesse Põhja-Atlandi blokki.

Imperialistid rikkusid Potsdami konverentsi otsust Saksa sõjatööstuse likvideerimise kohta. Vastupidi, rahu vajadusteks tootva tööstuse kokkutõmbamise arvel arendavad ameerika okupandid Lääne-Saksamaal igakülgset relvastuse ja sõjaliste materjalide tootmist.

Kasutades selliseid hitlerlikke kindrleid nagu Halder, Guderian, Manteuffel, klopsivad imperialistid Lääne-Saksa-

maal kokku regulaararmee. Ameerika marionett Adenauer valmistab ette üldise sõjaväeteenistuskohustuse kehtestamist Lääne-Saksamaal.

Aruandes Saksamaa Kommunistliku Partei kongressil 1951. aasta märtsis paljastas Max Reimann imperialistide ettevalmistavad abinõud Lääne-Saksamaa muutmiseks sõjategevuse areeniks. Reimann näitas, et käib strateegiliste raud- ja maanteed ning lennuväljade ehitamine, juba hitlerlaste poolt ehitatud kindlustuste taastamine Alam-Reini vasakul kaldal, õhkimiskambrite ehitamine sildades ja kaljudes eesmärgiga ujutada üle Reini org ning teised Lääne-Saksamaa alad. Tšehhoslovakkia piiri ääres, Baieri metsas asusid ameerika imperialistid «surnud tsooni» loomisele, evakueerides sealt ettevõtted.

Ameerika imperialistid on assigneerinud suured summad valepropaganda tegemiseks, mis on arvestatud revanšistlike meeolude õhutamisele Lääne-Saksamaal. Lääne-Saksamaa elanikkonnale sisendatakse, et uus sõda võimaldab sakslastel jalule seada nende «jalge alla tallatud au» ja anda Saksamaale tagasi «1937. aasta piirid».

Washingtoni näpunäitel korraldab Adenaueri fašistlik klikk provokatsioone, mis on suunatud Saksamaa Kommunistliku Partei keelamisele. Selle häbiväärse aktiga tahavad saksa revanšistid vabastada endal käed halastamatuks arvete õiendamiseks kõigi säkslastega, kes astuvad välja rahu ja Saksamaa ühtsuse eest.

Ent miljonid, mis kulutatakse valepropagandale, provokatsioonidele ja repressioonidele, ei too imperialistidele soovitatavat tulu. Lääne-Saksamaa elanikkond mõistab remilitariseerimise poliitika otsustavalt hukka.

Hoolimata julmast politseiterrorist peetakse Lääne-Saksamaal linnades ja külades konverentse ja protestimii-tinguid ümberrelvastumise vastu. Rahvakoosolekuil on vastu võetud suur hulk otsuseid nõudmisega lahendada Saksamaa küsimus rahulikul teel ja luua ühtne, rahuarmastav, demokraatlik Saksa vabariik.

Esimesel Lääne-Saksamaa remilitariseerimise vastasel kongressil, mis toimus Essenis, esitati nõudmine korraldada üldrahvalik referendum küsimuses: «Kas te astute välja Lääne-Saksamaa remilitariseerimise vastu ja rahu- lepingu sõlmimise eest Saksamaaga 1951. aastal?» Saksa Demokraatlikus Vabariigis on üldrahvalik referendum läbi viidud. 96% vabariigi täiskasvanud elanikkonnast võttis

sõna rahu poolt, sõja vastu. Rahupooldajad viisid referendumi suure eduga läbi ka Lääne-Saksamaal, hoolimata Adenaueri «valitsuse» keelust ja julmadest tagakiusamistest politsei poolt.

Saksa rahva, sealhulgas ka Lääne-Saksamaa elanikkonna hulgas põhjustas väga elava vastukaja Saksa Demokraatliku Vabariigi Rahvakogu ettepanek kutsuda kokku ülesaksamaaline nõupidamine ülesaksamaaliste demokraatlike valimiste määramiseks Rahvuskogusse ühtse, demokraatliku, rahuarmastava Saksamaa loomise eesmärgil. Need ettepanekud on suunatud rahulepingu kiiremale sõlmimisele Saksamaaga ja sellele järgnevale okupatsioonivägede väljaviimisele Saksamaalt.

Kui Lääne-Euroopas teevad Ameerika Ühendriikide imperialistid panuse Lääne-Saksamaa militariseerimisele, siis Kaug-Idas seovad nad oma agressiivse poliitika Jaapani militariseerimisega. Ameerika imperialistidel on vaja Jaapanit kui kahuriliha allikat ja sõjalis-majanduslikku tugi-ala agressiooniks.

Potsdami deklaratsioon ja Kaug-Ida komisjoni 1947. aasta 19. juuli otsused «Peamisest poliitikast Jaapani suhtes pärast kapitulatsiooni» määrasid kindlaks Jaapani demilitariseerimist ja demokratiseerimist tagavad abinõud. Nõukogude esindaja Kaug-Ida komisjonis on NSV Liidu valitsuse ülesandel mitu korda teinud ettepanekuid, mis on suunatud nimetatud dokumentides ettenähtud abinõude elluviimisele. Kuid ka Jaapani küsimuses, samuti nagu kõigis teistes küsimustes, ajavad ameerika imperialistid rahvusvahelise koostöö nurja.

Forsseeritult taastatakse Jaapani sõjalis-majanduslikku potentsiaali. Sõjaliste ettevõtete demontaaž on nurja aetud. Neid koormatakse üha enam ameerika sõjaliste tellimustega.

On loodud «politsei reservkorpust», arvult 75 000 inimest, millele vaadatakse kui kokkuklopsitava amerikaniseeritud Jaapani armee tuumikule. Ameerika Ühendriigid tahavad viia selle armee koosseisu lähemas tulevikus 1 miljoni inimeseni.

Ärka uuesti ellu Jaapani sõjalaevastik, mis peab saama ameerika imperialistide kavatsuste kohaselt Ameerika Ühendriikide merejõudude täienduseks Kaug-Idas. Jaapani merebaasid relvastatakse ümber ja moderniseeritakse. Ehitatakse lennuvälju. Mitmel Jaapani lennuväljal baseeruvad

ameerika õhujõud, mida kasutatakse Korea rahulike linnade ja külade barbaarseks pommitamiseks.

Selleks, et anda Jaapani remilitariseerimisele «seaduslikkuse» ilme, sunniti talle peale Washingtonis koostatud separaatne «rahuleping». NSV Liidu valitsuse märkustes 7. maist 1951. a. Jaapaniga sõlmitava rahulepingu ameerika projekti suhtes, samuti ka NSV Liidu valitsuse noodis Ameerika Ühendriikide valitsusele rahulepingu kohta Jaapaniga (noot 10. juunist 1951. a.), on paljastatud selle lepingu agressiivne olemus. Selles pole mingeid tagatisi Jaapani imperialismi taastamise vastu. Vastupidi, see loob Jaapani agressiooni ohu vastavalt ameerika imperialistide plaanidele. Leping kindlustab Ameerika Ühendriikide relvastatud jõudude ja sõjaliste baaside pidamise Jaapanis. Ta puhastab tee Jaapani osavõtuks agressiivsetest blokkidest Kaug-Idas, mis luuakse Ameerika Ühendriikide kaitse all. Leping ignoreerib toorelt hiina rahva seaduslikke õigusi Taivani saarele ja teistele aladele, mis kisti omal ajal Hiina küljest Jaapani agressiooni tagajärjel vägivaldselt ära. See leping on vastuolus nende kohustustega, mille Ameerika Ühendriigid ja Suurbritannia võtsid endale Jalta kokkuleppega seoses Sahalini saare tagastamise ja Kuriili saarte üleandmisega Nõukogude Liidule. Leping seab Jaapani majanduse orjalikku sõltuvusse ameerika monopolidest, allutab selle arengu Ameerika Ühendriikide agressiivsetele eesmärkidele. Ta loob sõjaeelse fašistliku korra taastamise otsese ohu Jaapanis. See pole rahuleping, vaid uue sõja ettevalmistamise leping Kaug-Idas.

Jaapanis tehakse ulatuslikku sõjapropagandat, millega püütakse inimeste mõtteviisi militariseerida. Jaapani revanšistid tõid välja tüüpilise fašistliku «teooria» sellest, et «sõda on ainuke lahendus ülerahvastumise probleemile, mille all Jaapan kannatab».

Ameerika imperialistide peremehetsemine Jaapanis on toonud kaasa tema majandusliku orjastamise ameerika kapitali poolt, on viinud eranditult kõigi töötajate elatus taseme languseni. Jaapani paljaksriisumine moodustab ainult ühe allika neile ülikasumeile, mida ameerika monopolistid viimaseil aastail ammutavad.

Kuid nagu kõik maailma rahvad, nii ei taha ka jaapani rahvas sõda. Hoolimata kasvavatest politseirepressioonidest, kommunistliku partei julmast tagakiusamisest, laieneb Jaapanis protestiliikumine maa ümberrelvastamise vastu. Viis

miljonit jaapanlast on alla kirjutanud protesti-petitsioonile Jaapanile peale sunnitud uue sõja ettevalmistamise lepingu vastu, nõudes kõigipoolset rahulepingut. Edukalt toimub allkirjade kogumine nõudmisele sõlmida rahupakt viie suurriigi vahel. Järgides kommunistliku partei üleskutseile astub jaapani rahvas üha aktiivsemalt võitlusse rahu eest.

d) Ameerika Ühendriigid on maailma reaktsiooni keskus

Sepitsedes röövsõda on ameerika imperialistid ühtlasi rahutud oma tagala nõrkuse pärast.

Ameerika agressorid, heidutatud rahupooldajate laialdasest liikumisest, on asunud avalikult Ameerika-Inglise imperialistliku bloki maade sisepoliitiliste režiimide fašiseerimise ja militariseerimise teele.

Militariseeritakse mitte üksnes Ameerika Ühendriikide majandust, vaid ka selle maa ühiskondliku elu kõiki alasid. Toimub Ameerika Ühendriikide «garnisoniriigiks» muutmise kiire protsess.

Monopolistid panevad sõjaväelasi tähtsamatele riiklikele ametikohtadele, pakuvad neile oma firmades direktori kohti. President Trumani lähimaks sõjaliseks nõuandjaks on oma äärmiselt reaktsiooniliste veendumuste poolest tuntud admiral Leghy. Agressiivselt meelestatud sõjaväelised spetsialistid on juhtivatel kohtadel riigidepartemangus ja paljudes saatkondades. Ka ÜRO-sse saadeti Ameerika Ühendriikide poolt mitu sõjaväelast: kindral Osborne, endine mereminiistri asetäitja Ralph A. Bard, polkovnik Rusk. Ameerika progressiivne publitsist James Allan toob oma raamatus «Uus sõjamajandus», mis avaldati 1948. aastal, kümneid kaadrikindralite ja -admiralide nimesid, kes istuvad kõrvuti suuremate monopolistidega Relvastuse Rahvuslikus Nõukogus, Julgeoleku Ressursside Rahvuslikus Valitsuses ja teistes organites, mis juhivad maa üleviimist sõjaroobastele.

Militariseerimise protsess on haaranud teaduse ja kogu haridussüsteemi Ameerika Ühendriikides. Suuremate ülikoolide juhtimine on antud nendesamade reaktsiooniliste militaristide kätte — endisele sõjaministrile Pattersonile, admiral Nimitzile, kindral Quittingile ja teistele. Juhtides 1947. aastal Columbia ülikooli, avaldas kindral Eisenhower, et ta vaatab üliõpilastele nagu sõdureile ja nõuab neilt «verd, ohvreid ja surma».

Selliste härrade juhtimise all on haridussüsteem Ameerika Ühendriikides allutatud jälgile ülesandele: kasvatada elukutselisi tapjaid, kes täidavad pimesi finantsoligarhia inimvaenulikke käske. Nagu kirjutas ameerika ajakirjanik Johannes Steel, muutub kool Ameerika Ühendriikides «avaliku propaganda tööriistaks, selleks, et kasvatada üles mõtlemisvõimet ameeriklaste põlvkond, barbarite põlvkond».

Sõja ettevalmistamine NSV Liidu ja rahvademokraatiamaade vastu on Ameerika Ühendriikides tihedalt seotud maa poliitilise elu fašiseerimisega. Seltsimees Stalin näitas juba 1927. aastal, et ükski imperialistlik riik «... ei saa tõsiselt sõidida, kui ta pole eelnevalt kindlustanud oma tagalat, ohjeldanud «oma» töölisi, ohjeldanud «oma» asu- maid. Siit tuleneb kodanlike valitsuste poliitika järkjärguline fašiseerumine». ¹

Käputäie Ameerika Ühendriikide miljardäride kätte on koondunud majanduslik ja poliitiline ülevõim. Nende käes on «informatsioonitööstus» — hulk ajalehti, ajakirju, kino- sid ja radiokompaniisid, see valepropaganda ja inimeste mõistusi agressiooni ettevalmistamise huvides kuritahtliku ümbertöötlemise koletu aparaat. Reaktsioon kasutab Ameerika Ühendriikide elanikkonna keerukat rahvuslikku ja ras- silist koosseisu rahvusliku vihavaenu õhutamiseks ja lõhe tekitamiseks töötajate keskel maa fašiseerimise kiirenda- mise eesmärgil. Kuid teisest küljest on fašiseerimine amee- rika kodanluse nõrkuse tundemärk, tundemärk tema võime- tusest säilitada oma ülevõimu nende meetoditega, mille abil ta sajandite vältel valitsenud on.

Tegutsedes niisuguste röövellike fašistlike vahenditega, nagu Föderaalne Juurdlusbüroo ja saadikutekoja Ameerika- vastase tegevuse uurimise komisjon, seab Ameerika Ühend- riikide reaktsioon sisse hitlerliku gestaporežiimi.

Ameerika Ühendriikides tegutsevad arvukad fašistlikud organisatsioonid: Ku-Klux-Klan, «Ameerika leegion», «Ameerika Eelkõige», «Kristlik Rinne» ja teised, mida mono- polid heldelt subsideerivad. Reaktsiooni kõige pöörasemad ninamehed taotlevad kõigi fašistlike organisatsioonide ühendamist ja fašistliku partei loomist Ameerika Ühend- riikides.

Fašismi levitatakse Ameerika Ühendriikides kõige reakt-

¹ J. Stalin, Teosed, 10. k., Eesti Riiklik Kirjastus, Tallinn, 1950, lk. 273—274.

sioonilisemate seaduste kehtestamise teel. Taft-Hartley tuntud tööliste-vastane seadus, mida töölised nimetavad «seaduseks orjatööst», piirab järsult streikide õigust, teeb lõpu ametiühingute õigusele nõuda kollektiivlepingute sõlmimist, muudab ära ainult ametiühinguliikmete töölepalkamise praktika, keelab sisuliselt kommunistidel asuda juhtivatele kohtadele ametiühingutes, lubab ettevõtjal alustada kohtulikku hagi progressiivsete ametiühingute vastu.

Fašiseerimise tüüpiliseks avalduseks Ameerika Ühendriikides on McCurrani seadus, mille Ameerika Ühendriikide kongress võttis vastu 1950. a. septembris ja mida reaktsioon nimetab «sisemise julgeoleku seaduseks». See seadus loob tingimused kommunistliku partei ja teiste progressiivsete organisatsioonide kuulutamiseks väljaspool seadust olevaiks, näeb ette koonduslaagrite loomise niinimetatud «õõnestavate elementide» (jätk termin, mida kasutatakse kommunistide ja teiste progressiivsete tegelaste suhtes) jaoks, määrab kindlaks karmid repressioonid «kahtlaste» välismaalaste suhtes. Selle seaduse vastuvõtmine tunnistab seda, et ameerika reaktsioon kiirustab Ameerika Ühendriikide muutmisega politseiigiks, karmuselt hitlerlikku diktatuuri ületava fašistliku režiimi kehtestamisega maal.

Ameerika imperialism püüab fašistlike meetoditega orjastada mitte ainult Ameerika Ühendriikide rahvast; ta ergutab, kultiveerib ja toetab reaktsiooni ning fašismi jõude kõikjal, kus need eksisteerivad.

Ennast korduvalt rahvademokraatiamaade siseasjadesse segades on Ameerika Ühendriigid võtnud ette diplomaatilisi samme, sel eesmärgil, et anda toetust rahvavastases tegevuses tabatud reaktsionääridele. Ameerika Ühendriigid astusid avalikult välja bulgaaria rahva paljastatud vaenlase Petkovi ja süüdi mõistetud, kirikukuuves spioonij Mindszenti kaitseks, Ameerika Ühendriigid on andnud peavarju rahvademokraatiamaadest väljakihutatud reaktsionääridele — eks-kuningale Mihhaile, Mikolajczykule, Nagy Ferenczile ja teistele, kasutades neid iga liiki provokatsiooniks demokraatialeeri maade vastu.

Ameerika imperialistid toitsid Tito fašistlikku jõuku, aitasid sel teostada Jugoslaavias kontrrevolutsioonilise fašistliku riigipöörde ja osutavad talle igasugust abi, vaadeldes Tito klikile kui tööriistale Jugoslaavia orjastamiseks ameerika kapitali poolt ja Balkani muutmiseks tugialaks sõjaks NSV Liidu ning rahvademokraatiamaade vastu.

Ameerika Ühendriigid segavad ennast jämedalt Lääne-Euroopa maade poliitilisse ellu, taotledes töölisklassi kõigi poliitiliste õiguste likvideerimist. Nad aitavad Francot Hispaanias, Salazarit Portugalis, fašistlikku «rahvaparteid» Austrias, degoollasi Prantsusmaal, neofašiste Itaalias, Oswald Mosley fašistlikku rühmitust Inglismaal.

1951. aasta oktoobris sooritasid ameerika agressorid uue, jultumuselt ainulaadse akti, mis tallas jalge alla elementaarsed rahvusvahelise õiguse normid. Truman kirjutas alla «1951. a. seadusele julgeoleku vastastikusest kindlustamisest», mis näeb ette 100 miljoni dollari assigneerimise õõnestus- ja diversiooniliseks tegevuseks NSV Liidu ning rahvademokraatiamaade vastu.

Ameerika Ühendriigid varustavad kogu maailma reaktsiooni ideoloogilise agressiooni relvadega — igat liiki fašistlike, rassistlike, kosmopoliitiliste ja teiste inimvaenulike «teooriatega».

Seltsimees Stalin ütles jutuajamisel «Pravda» kirjasaatjaga, et imperialistid «... püüavad kasutada reaktsioonilisi valitsusi selleks, et mässida valedesse oma rahvaid, petta neid ja kujutada uut sõda kaitsesõjana, rahuarmastavate maade rahupoliitikat aga agressiivsena».¹

Rahu verivaenlased — ameerika sõjaõhutajad, kinnitavad päevast päeva, nagu oleks sõda vältimatu, möödapääsmatu ja paratamatu just Nõukogude Liidu «agressiivsuse» tõttu. Nad tuubivad pealetükkivalt inimeste peadesse valelikku väidet Lääneriikide ja NSV Liidu vaheliste «lahkhelide reguleerimise absoluutsest võimatusest». Nad hirmutavad ameerika elanikku kisaga «ähvardavast ümberpiiramisest», milles Ameerika Ühendriigid viibivat. Sõjahüsteeria tugevdamiseks levitavad nad versiooni «Ameerika kaitsetusest «Nõukogude agressiooni» ees.

Sõjaliste ettevalmistuste õigustamiseks tassitakse välja teaduse poolt ammu kolikambrisse heidetud reaktsioonilised Malthuse vaated. Malthuse jälgedes sammuvad obskurandid — William Vogt raamatus «Tee pääsmisele», Pearson ja Harper raamatus «Maailma nälg» ja teised nendetaolised «tõestavad», et «kõik kaasaegse inimkonna hädad tulenevad väga suurest ülerahvastamisest maakeral», kus elab vähemalt miljard «liigset suud». Need inimvihka-

¹ Seltsimees J. V. Stalini jutuajamine «Pravda» kirjasaatjaga. «Eesti Bolševik», 1951, nr. 5, lk. 3.

jad esitavad kannibaliliku «Maa elanikkonna vähendamise plaani» ja arvavad, et «sõda, epideemia ja nälg on parimad vahendid selle eesmärgi saavutamiseks».

Sõjaõhutajad tõstavad kiibile ülireaktsioonilise kosmopolitismi ideoloogia, avaldades, et meie sajandil olevat niisugused mõisted nagu riiklik suveräänsus, rahvaste iseisvus, rahvuslikud iseärasused ja traditsioonid «vananenud» ning et olevat saabunud «ülemaailmse valitsuse», «üliriigi», «maailma kodanikkonna» ajastu. Wall-Streeti propagandistid lobisevad silmakirjalikult «maailma kodanikkonnast», pidades tegelikult silmas Ameerika Ühendriikide finantsoligarhia maailmavalitsemise kehtestamist. Kosmopolitism on kutsutud olema katteks imperialistide veristele septsustele rahvaste vabaduse ja sõltumatuse vastu, ta on rajatud sellele, et nõrgendada rahvaste tahet vastupanu avaldamisel imperialistliku agressiooni plaanidele.

Oma agressiivse reaktsioonilise poliitika teostamiseks kasutavad ameerika imperialistid laialdaselt parempoolseid sotsialiste. Parempoolsed sotsialistid püüavad töölisklassi mürgistada umbusuga oma jõudesse, püüavad teda jutlusega läbinisti valest «kolmanda tee» teooriast ideeliselt relvituks muuta. Nad ülistavad fašistlikku titollikku režiimi Jugoslaavias. Kõige õelamat nõukogudevastast laimu sepsitavad just parempoolsed sotsialistid. Jutuajamisel «Pravda» kirjasaatjaga paljastas seltsimees Stalin endise Inglise peaministri tööerakondlase Attlee jälgid manöövrid, kes avalikult laimab Nõukogude Liitu, teatades avalikult, vastupidi üldtuntud faktidele, nagu poleks Nõukogude Liit pärast sõja lõppu relvi ära pannud, vaid üha suurendavat oma relvastatud jõude. Parempoolsed sotsialistid levitavad laimavaid väljamõeldisi rahvademokraatiamaade kohta, ülistavad Põhja-Atlandi pakti, kirjeldavad roosilistes värvides seda «paradiisi», mis saabuvat rahvastele siis, kui nad alistuvad Ameerika Ühendriikide ülevõimule. Oma lakeilikus agaruses Washingtoni ees vabritseerisid nad «teooria» «sotsialismi ehitamisest internatsionaalses mastabis» ameerika monopolistide baasil ja «Ameerika Ühendriikide strateegiliste huvide raames».

Ameerika imperialistide innukateks abimeesteks on Lääne-Euroopa ja Ameerika ametiühingubürokraadid ning eelkõige Ameerika Ühendriikide ametiühingukoondiste — Ameerika Tööföderatsiooni ning Tootmisametiühingute Kongressi ninamehed. Nad toetavad täielikult Ameerika Ühendriiki-

des kehtestatavaid fašistlikke seadusi, taotlevad samasuguste seaduste kehtestamist kõigis kapitalistlikes riikides, nõuavad kommunistlike parteide keelamist, levitavad laimu «sunnitööst» Nõukogude Liidus ja rahvademokraatiamaades, õigustavad ameerika röövellikku interventsiooni Koreas, võtavad osa riigiorganite tööst, mis juhivad imperialistide agressiivsete plaanide arendamist.

Ameerika imperialistid toetuvad oma reaktsioonilises välis- ja sisepoliitikas ka Vatikanile, kes on «Trumani doktriini» ja «Marshalli plaani» täielikult heaks kiitnud, toetab täielikult Põhja-Atlandi pakti ja mobiliseerib kogu katoliikliku kiriku aparaadi ameerika imperialistide kõigi agressiivsete plaanide toetamiseks.

e) Ameerika imperialistide üleminek agressiooni ettevalmistamiselt otsestele agressiooniaktidele

Ameerika valitsevate ringkondade kogu sõjajärgne poliitika on tõuganud Ameerika Ühendriigid veriste avantüüride teele. 1950. aastal läksid ameerika sõjaõhutamajad ähvarduste ja relvade täristamise poliitikalt üle otsesele agressioonile.

Ameerika agressiooni otseseks ohvriks sai paljukannatanud korea rahvas.

Mitme aastakümne jooksul rõhusid korea rahvast jaapani imperialistid. Kuid juba 1920. aastal juhtis Lenin tähelepanu sellele, et «seda korea maiuspala tahavad ära kiskuda ameeriklased». ¹ Okupeerinud 1945. aastal Lõuna-Korea, hakkasid Ameerika Ühendriigid ellu viima oma ammuseid anastuslikke plaane selle maa suhtes.

Lükates tagasi NSV Liidu ettepanekud, mis olid suunatud ühtse, sõltumatu, demokraatliku Korea riigi loomisele, muutsid Ameerika Ühendriigid Lõuna-Korea tugialaks kogu Korea vallutamisel. 25. juunil 1950. aastal alustasid Ameerika Ühendriigid relvastatud interventsiooni Koreas.

«Korea maiuspala» ahvatleb ameerika imperialiste oma loodusvaradega: seal on üle 36% maailma grafiidilademeist, suured tagavarad volframit, vaske, pliidi ja tina, iga aasta kaevandati seal 45 tonni kulda.

Kuid ameerika röövlite sepitsused, mis on toonud korea

¹ V. I. Lenin, Teosed, 31. k., lk. 415 (v. k.).

rahvale ääretuid kannatusi, on tunduvalt ulatuslikumad ega piirdu üksnes Koreaga. Korea on neile üks lülidest niinimetatud «MacArthuri strateegilises liinis», mis peab hõlmama ameerika strateegide plaanide järgi peale Korea ka veel Vaikse ookeani saared, Filipiinid, Taivani ja Jaapani saared.

Ameerika imperialistid unistavad Korea kasutamisest tugialana kallaletungiks Hiina Rahvavabariigile. Nad on juba anastanud Hiina saare Taivani ja teostanud mõnede Korea piiri ääres asuvate Hiina rajoonide pommitamist õhust. Nad tahavad teostada seda, mis ei läinud korda jaapani reaktsoonilisel sõjaväelisel klikil, kes tuli omal ajal välja «Tanaka memorandumiga». See memorandum kõlas nii: «Selleks, et välitseda maailma, peab alistama Aasia, selleks et alistada Aasia, on vaja võita Hiina, selleks et võita Hiina, tuleb alistada Korea». Ameerika imperialismi kaugele ulatuvates plaanides vaadatakse Koread kui tugiala interventsiooniks Nõukogude Kaug-Ida vastu.

Võtnud hitlerlastelt üle «välksõja» idee, oli Ameerika sõjaväeline klikk veendunud, et Korea võitmine Ameerika Ühendriikide poolt on mõne nädala küsimus. MacArthur plaanitses Korea Rahvademokraatliku Vabariigi «kiiret purustamist» pommituslennuväe abil. Elu näitas nende imperialistide arvestuste alusetust.

Rahuarmastav korea rahvas tõusis üles püha võitlusse ameerika interventide vastu, oma vabaduse ja sõltumatuse eest. Kuna ameerika interventsioon Koreas tekitas otsese ähvarduse Hiina Rahvavabariigi julgeolekule, ei võinud hiina rahvas suhtuda ükskõikselt ameerika anastajate interventsiooni. Hiina rahvas tuli vennalikule korea rahvale appi. Korea Rahvademokraatliku Vabariigi väed, tegutse-des koos hiina vabatahtlikega, andsid interventide vägedele mitmed väga tugevad löögid ja võitlevad ameerika interventide täieliku purustamise eest.

Nõukogude Liit ja Hiina Rahvavabariik paljastasid kogu maailma ees Koreas toimuva Ameerika interventsiooni röövelliku iseloomu ja anastuslikud eesmärgid. Nende paljastuste valgusel nägid maailma rahvad erilise selgusega ameerika imperialismi kiskjapalet.

Hiina Rahvavabariik esitas Korea küsimuse rahuliku lahendamise programmi. See programm näeb ette kõigi välismaiste vägede väljaviimise Koreast, korea rahvale võimaluse andmise iseseisvalt määrata oma saatust, amee-

rika okupantide äramineku Hiina saarelt Taiwanilt, seadusliku statuudi andmise Hiina Rahvavabariigile ÜRO-s. Imperialistid ajavad nurja selle programmi teostamist. Selt-simees Stalin ütles jutuajamisel «Pravda» kirjasaatjaga: «Kui Inglismaa ja Ameerika Ühendriigid lükkavad lõplikult tagasi Hiina rahvavalitsuse rahuettepanekud, siis sõda Koreas võib lõppeda ainult interventide lüüasaamisega».¹

RAHVASTE VÕITLUS RAHU SÄILITAMISE JA KINDLUSTAMISE EEST

Ameerika agressiivne poliitika on läbinisti avantüristlik ja lõppkokkuvõttes määratud läbikukkumisele.

Koostades oma maailmasõja vallapästmise ja maailma valitsemise kättevõitmise plaane, ei arvesta ameerika imperialismi ninamehed sotsialismileeri ja imperialismileeri reaalsed jõudude vahekorda. Nad ülehindavad oma jõudu ja alahindavad demokraatia ning sotsialismi leeri kasvavat jõudu ja organiseeritust.

Tormiliselt kasvab meie sotsialistliku kodumaa majanduslik võimsus. Sel ajal, kui tööstuslik tootmine enamuses kapitalistlikes riikides tammub 1937. aasta taseme lähedal, on meie sotsialistlik tootmine jätnud sõjaeelse taseme kaugele seljataha. NSV Liidu neljanda (esimese sõjajärgse) stalinliku viie aasta plaani täitmise ja ületamise tulemusena ületas mustade metallide toodang meie maal sõjaeelse taseme 45% võrra, söetoodang 57%, naftatoodang — 22%, elektrienergia tootmine 87% võrra, masinaehitustöötuse toodang ületas 1940. aasta toodangu 2,3-kordselt.

NSV Liidu tööstuslik toodang ületas 1951. aastal sõjaeelse 1940. aasta toodangu kahekordselt. Nõukogude Liidu metallurgiatehastes sulatatakse praegu umbes niisama palju terast kui toodavad Inglismaa, Prantsusmaa, Belgia ja Rootsi kokku.

Laial rindel arenevad suurejoonelised tööd kommunismi suurehitustel. Lõuna-Ukraina ja Põhja-Krimmi kanali, Stalingradstroi ja Volga—Doni kanali kollektiivid lõpetasid 1951. aastaks planeeritud tööd enne tähtaega. Juba 5—6 aasta pärast hakatakse NSV Liidus niisutama ja

¹ Selt-simees J. V. Stalini jutuajamine «Pravda» kirjasaatjaga. «Eesti Bolševik», 1951, nr. 5, lk. 2.

veega varustama üle 28 miljoni hektari maad. Niisugusele pindalale võiks mahtuda viis niisugust riiki nagu Inglismaa, Belgia, Holland, Taani ja Šveits kokku. Meie uued suured hüdroelektrijaamad ületavad kaugelt 30 kõige suurema Ameerika Ühendriikide elektrijaama, mida ehitati aastakümneid, üldise võimsuse. Kommunisti suurehitused on uus etapp kommunistliku ühiskonna materiaalse-tehnilise baasi loomisel, ere tõend NSV Liidu rahupoliitikast ja nõukogude rahva ülisuur panus rahuüritusse. Kommunisti suurehituste tuled NSV Liidus annavad eredat valgust kogu progressiivsele inimkonnale.

Sotsialistliku korra kindlustamise ja järkjärgulise kommunistile ülemineku baasil kasvab rahva heaolu meie maal aasta-aastalt. Rahvatulu suureneb, tarbeainete hinnad alanevad, töötajate sissetulekud kasvavad, kaubandus areneb üha laiemalt, üha enam kasvab rubla ostuvõime. Vääramatult tõuseb kultuuri, teaduse ja tehnika tase NSV Liidus.

Üheks näitajaks sotsialismi mõõtmastust üleolekust kapitalismi üle, teaduse ja tootmise arengu kõrge taseme näitajaks NSV Liidus on see fakt, et sel ajal kui Ameerika Ühendriigid kasutasid aatomipommi valmistades valdavas enamuses välismaisi avastusi, ostes neid dollarite eest, tuli NSV Liit aatomienergia saladuse avastamisele iseseisvalt, kodumaiste õpetlaste jõul.

Seltsimees J. V. Stalini vastus «Pravda» kirjasaatjale aatomirelva suhtes, mis avaldati 1951. aasta oktoobris, oli uueks tõsiseks löögiks Ameerika Ühendriikide imperialistide plaanidele, kes püüdsid rahuarmastavaid rahvaid aatomipommiga hirmutada. Kogu maailma demokraatlik avalikkus hindas seltsimees Stalini vastust kui uut tõendit sellest, et aatomirelva olemasolu NSV Liidul kujutab endast rahu panti. Seltsimees Stalini vastus näitas kogu maailmale, et Ameerika Ühendriikide imperialistid on juba ammu kaotanud aatomirelva monopoli ja on seega ilma jäänud ühest oma tähtsast šantaaži, hirmutamise ja diktaatoripoliitika relvast.

Omades oma käsutuses aatomirelva, ei ole Nõukogude Liit seda kunagi abiks võtnud jõuargumendina oma välispoliitika teostamisel. «Nõukogude Liit on aatomirelva keelamise poolt ja aatomirelva tootmise lõpetamise poolt. Nõukogude Liit pooldab rahvusvahelise kontrolli kehtestamist selle üle, et otsust keelata aatomirelv, lõpetada aatomirelva tootmine ja kasutada juba toodetud aatomipomme

eranditult tsiviileesmärkidel, täidetaks täpselt ja ausalt. Nõukogude Liit on just sellise rahvusvahelise kontrolli poolt.»¹

NSV Liidu rahuarmastav välispoliitika tuleneb sotsialismi iseloomust endast. Meie maal ei ole agressioonist huvitatud klasse ega rühmitusi. Lenini-Stalini partei kasvatab nõukogude inimesi sügava ustavuse vaimus rahuüritusele, sügava lugupidamise vaimus teiste rahvaste vastu. Kõgu nõukogude rahvas tegeleb rahuliku loova tööga.

Kõigi sõjajärgsete aastate jooksul peab NSV Liit väsimatult võitlust Jalta ja Potsdami otsuste täitmise eest, rahulepingute kiirema väljatöötamise eest Saksamaaga, Jaapaniga ja Austriaga, nende maade demokratiseerimise ja demilitariseerimise eest, relvastuse üldise vähendamise eest, kõigi massilise hävitamise relvade keelamise eest, sõjapropaganda keelamise eest. NSV Liit paljastab väsimatult sõjaõhutamajate kuritegelikke plaane ja ühendab rahvaid võitluses rahu eest.

Võitluses rahu eest on väga suur tähtsus seltsimees Stalini jutuajamisel «Pravda» kirjasaatjaga, mis avaldati meie ajakirjanduses 17. veebruaril 1951. aastal. See paljastab täielikult imperialistide agressiivsed plaanid, sisendab kõigutamatut veendumust rahu jõudude võitu, näitab kätte õige tee rahu kaitsmiseks ja kindlustamiseks.

«Mis puutub Nõukogude Liidusse,» ütles seltsimees Stalin, «siis tema teostab ka edaspidi vankumatult sõja vältimise ja rahu säilitamise poliitikat.»²

Rahuarmastava välispoliitika eredaks avalduseks oli rahukaitseseaduse vastuvõtmine NSV Liidu Ülemnõukogu poolt. Selle seaduse vastuvõtmisega rõhutab Nõukogude Liit oma valmisolekut üldise rahu ja rahvaste julgeoleku üritust lõpuni kaitsta.

NSV Liidu Ülemnõukogu Presiidiumi 1951. aasta 6. augusti otsuses vastuseks Ameerika Ühendriikide kongressi otsusele on toodud mitmed faktid, mis iseloomustavad Ameerika Ühendriikide poliitikat NSV Liidu suhtes: Ameerika valitsuse vastutavate esindajate üleskutsed agressiiv-

¹ Seltsimees J. V. Stalini vastus «Pravda» kirjasaatjale aatomirelva kohta. «Eesti Bolševik», 1951, nr. 16, lk. 2.

² Seltsimees J. V. Stalini jutuajamine «Pravda» kirjasaatjaga. «Eesti Bolševik», 1951, nr. 5, lk. 3.

seks sõjaks NSV Liidu vastu, Ameerika Ühendriikide initsiatiiv NSV Liidu vastu suunatud Põhja-Atlandi sõjalise liidu loomisel, Nõukogude Liidu — Ameerika 1937. aasta kaubalepingu tühistamine, Ameerika Ühendriikide valitsuse poolt tehtavad takistused kultuurilistele sidemetele nõukogude ja ameerika rahvaste vahel. NSV Liidu Ülemnõukogu Presiidium juhtis tähelepanu sellele, et kui Ameerika Ühendriikide kongressi resolutsioonis sisalduv üleskutse sõbralike suhete tugevdamiseks NSV Liiduga on tõsine ja siiras, siis Ameerika valitsus peab kõrvaldama diskrimineerimise, mis segab normaalsete Nõukogude Liidu ja Ameerika vaheliste suhete arenemist. Veel tähtsamaks sammuks suhete parandamisel ja rahu tugevdamisel võinuks olla rahupakti sõlmimine viie suurriigi vahel.

Rahu säilitamist taotlevad kõigi Nõukogude Liidu ümber koondunud rahvademokraatiamaade jõupingutused, kes liiguvad sotsialismi teed, ületades klassivaenlase vastupanu ning paralüüserides rahvusvahelise reaktsiooni salasepitsusi. 1951. aastat tähistasid rahvademokraatiamaade uued tõsised saavutused. Esimese poolaasta rahvamajanduse plaanid täideti edukalt. Kurss sotsialistlikule industrialiseerimisele, mida need maad NSV Liidu vennaliku abiga teostavad, annab üha suuremaid tulemusi: tunduvalt on kasvanud söetoodang, malmi- ja terasesulatamine, masinate tootmine Poolas ja Tšehhoslovakkias, tööpinkide, vedurite ja autode tootmine Ungaris, bensiinitoodang ja raua- ning vasemaagi kaevandamine Rumeenias, masinaehitustööstuse toodangu väljalase Bulgaarias. Linn osutab maale suurt abi. Näiteks Poola põllumajanduses töötavate traktorite arv on jõudnud rohkem kui kolmekümne tuhandeni. Rahvademokraatiamaad on seotud vendluse ja koostöö sidemetega. Nende vahel käib elav kaubavahetus, on sõlmitud tihedad majanduslikud, poliitilised ja kultuurilised sidemed. NSV Liidu ümber koondunud Euroopa rahvademokraatiamaad kujutavad endast kindlat tuge rahule ja sõprusele rahvaste vahel Kesk- ning Kagu-Euroopas.

Võitluses rahu eest on ülitähtsaks jõuks Hiina Rahvavabariik, kes on seotud võimsa Nõukogude Liiduga vankumatu vennaliku sõpruse sidemetega. Nõukogude Liidu — Hiina sõprus, kinnitatud Nõukogude Liidu — Hiina lepinguga 14. veebruaril 1950. aastal, kujutab endast «niisugust suurt ja võimsat jõudu ülemaailmse rahu kindlustamise

ürituses, mille võrdset ei ole ega ole olnud inimkonna ajaloos».¹

Rahvademokraatia diktatuuri võit Hiinas tugevdas demokraatia ja sotsialismi leeri. 475-miljoniline hiina rahvas, asunud rahvademokraatia teele ja saavutades sel teel üha uusi edusamme, on igaveseks nurja ajanud imperialistide plaanid kasutada Hiinat agressiooni baasina. Hiina Rahvavabariigi väljakuulutamisest möödunud aja jooksul on hiina rahvas, keda juhib kommunistlik partei, maa poliitilise ja sotsiaalse korra põhjalikult ümber kujundanud. Hiina majandus on väljunud vääramatu kasvu avarale teele. Kirdeosa — maa peamise industriaalse baasi tööstus ületas edukalt taastamisraskused. Raudteetransport on tõusnud varemeist. Iga päevaga suureneb elanikkonna ostuvõime. Haridus ja kultuur on muutunud kättesaadavaks laiadele rahvahulkadele. Rahva Poliitilise Konsultatiivnõukogu Ülehiinalise Komitee kolmanda istungjärgu avamisel 23. oktoobril 1951. aastal ütles seltsimees Mao Tse-dung: «Suurt edu on saavutatud kolmes suures liikumises, mis on arenenud meie maal viimase aasta jooksul: vastupanuliikumine ameerika agressioonile ja abi Koreale, maareform ja kontrrevolutsionääride mahasurumine».² Kontrrevolutsiooni jõud on Hiina mandril põhiliselt likvideeritud. Maareform viiakse lõpule 1952. aastal. Kogu Hiina rahvas on ühinenud vastupanuliikumisse ameerika agressiooni vastu ja abi andmiseks Koreale. Hiina Rahvavabariigi uute saavutuste valguses on eriti selgesti näha, et rahvademokraatia võit Hiinas andis parandamatu löögi imperialistide aggressiivsetele plaanidele Aasias. Aasia rahvaste ja kogu koloniaal-maailma võitlus imperialismi ja tema veriste avantüüride vastu on tõusnud tunduvalt kõrgemale tasemele. Aasia, Aafrika, Austraalia ja Okeania rahvad, äratatud Suurest Sotsialistlikust Oktoobrirevolutsioonist ja tõmmatud selle poolt imperialismivastase vabadusvõitluse ühisele teele, innustatud hiina rahva eeskujust, veenduvad üha enam selles, et nad võivad taotleda vabadust ja sõltumatust, kui nad vaid ühendavad oma jõud kõigi rahvaste võitlusega rahu eest, imperialistlike agressorite vastu.

Võitluse rahu eest annab tähtsa panuse Saksa Demo-

¹ Sm. Molotovi kõne Moskva linna Molotovi valimisringkonna valijate koosolekul 10. märtsil 1950. a. «Izvestija» 11. märtsil 1950. a.

² «Pravda», 24. oktoobril 1951. a.

kraatlik Vabariik. Seltsimees Stalin määratles tema loomist kui pöördepunkti Euroopa ajaloos. Saksa Demokraatlik Vabariik on saavutanud NSV Liidu sõbraliku abiga tunduvat edu rahvamajanduse ja kultuuri taastamisel ning arendamisel ja töötajate elutaseme tõstmisel. Tema majanduslikud ja poliitilised edusammud demokraatlikul arenmisteel, tema võitlus ühtse, rahuarmastava, demokraatliku Saksamaa loomise eest liidavad üha laiemaid elanikkonna hulki nende võitluses rahu eest ka Lääne-Saksamaal ning näitavad kogu saksa rahvale tee imperialistlikust orjusest ja sõjahädaohust vabanemiseks.

Ameerika imperialistid on suunanud mitmesuguseid teid kaudu Lääne-Euroopasse sadu miljoneid dollareid töölis- ja demokraatliku liikumise mahasurumiseks, sõjapsühhoosi organiseerimiseks ja «sõja emotsionaalseks ettevalmistamiseks». Kuid ameerika dollarid ei ole võimelised peatama Lääne-Euroopa maade tööliklassi kasvavat liitumist kommunistlike parteide ümber, kes organiseerivad töötajate hulki võitlusse rahu eest, imperialistliku agressiooni vastu. Rahvusvaheline tööliklass läheb rahu eest võitlejate esiridades. Miljonid töölisid ja teenistujad, juhitud kommunistlike parteide poolt, võitlevad töötasu tõstmise eest, hindade alandamise eest, kapitalistliku ekspluateerimise äärmiselt kurnava süsteemi vastu, imperialistide agressiivsete plaanide vastu, rahvaste vahelise rahu säilitamise eest. Klassilahingute tuleks, vastupidi parempoolsetest sotsialistidest lõhestajate jätkidele plaanidele, levib tööliklassi ühtsuse idee ikka laiemalt ja tugevneb proletaarne internationalism. Lääne-Saksamaa remilitariseerimise poliitika vastane liikumine ühendab Lääne-Euroopa maade tööliklassi. Solidaarsusliikumine kangelasliku korea rahvaga on haaranud laiad tööliste hulgid. Hoolimata karmidest politseilistest tagakiusamistest toetavad miljonid töötajad kõigis maades aktiivselt stalinlikku välispoliitikat ja kuulutavad end avalikult Nõukogude Liidu sõpradeks.

Üha enam aktiveeruvad imperialismi-vastased jõud ka Ameerika Ühendriikides.

Vastupidi sõjaõhutajate valepropagandale hakkavad Ameerika Ühendriikide lihtsad inimesed ikka selgemini aru saama, et sõda toob neile «... ainult sõduripõlve ja surma kodumaast kaugetel ookeanitagustel maadel, et sõda tuleks ka Ameerika kontinendile, tuues endaga kaasa moodsate

pommituste koledusi ja selle hävitamist, mis on loodud paljude sugupõlvede tööga».¹

Hoolimata politsei repressioonidest ja reaktsiooni ähvardustest kirjutas ligi 3 miljonit ameeriklast alla Stokholmi ü'eskutsele. Imperialismi-vastaste jõudude aktiviseerumine Ameerika Ühendriikides avaldub ka mitmes kongressis ja konverentsis, mida peeti rahu kaitseks, arvukates protestides ameerika relvastatud interventsiiooni vastu Koreas, fašistliku McCurrani seaduse kehtestamise vastu, Trumani poolt «erakorralise seisukorra» väljakuulutamise vastu, kommunistliku partei juhtide süüdimõistmise vastu.

Võitluses reaktsiooni ja fašismiga Ameerika Ühendriikides on peamiseks jõuks ameerika proletariaat, kes vabaneb järk-järgult kodanliku poliitika ja ideoloogia, reaktsiooniliste ametiühingu-bürokraatide paralüüsi mõju alt. Tugevnevad progressiivsed elektrikute, mäekaevandustööstuse töölise, läänerranniku laadijate, karusnahatööstuse töölise ja nahatöölise ametiühingud. Kasvab pahempoolne opositsioon mitmes ametiühingus, mis kuuluvad Tootmis-ametiühingute Kongressi ja Ameerika Tööföderatsiooni.

Töölisklassi ja kõigi demokraatlike, progressiivsete jõudude eesotsas on Ameerika Ühendriikide Kommunistlik Partei, laiade rahvahulkade huvide järjekindel, vääramatu ja visa kaitsja. Praegu pole tema liikmete arv veel kuigi suur: u. 70 000 inimest. Kuid ta esineb üha tugevneva iseiseisva jõuna poliitilises ja ideoloogilises võitluses monopolistide vastu. Tugevnedes ideeliselt ja organisatsiooniliselt, suurendades oma ridu töölisklassi parimate esindajate näol, arendades üha intensiivsemat tegevust suurtes tööliserajoonides, teostades töölisklassi marksistlik-leninlikku kasvatamist, taotledes klassiteadlikkuse arenemist ja proletariaadi juhtiva osa suurenemist töötajate kasvavas võitluses monopolistide vastu, koondab Ameerika Ühendriikide Kommunistlik Partei kõik progressiivsed jõud, taotledes laialdase rahvarinde organiseerimist võitluseks rahu ja demokraatia eest.

Näidates maailma rahvastele kätte edasised teed võitluseks suure rahuürituse eest, ütles seltsimees Stalin: «Rahu säilitatakse ja kindlustatakse, kui rahvad võtavad rahu säilitamise ürituse oma kätte ja kaitsevad seda lõpuni. Sõda

¹ M. Suslov. Rahu kaitsmine ja võitlus sõjaõhutajate vastu. «Eesti Bolševik», 1949, nr. 23, lk. 15.

võib saada paratamatuks, kui sõjaõhutajail läheb korda mässida rahvahulgas valedesse, petta neid ja tõmmata neid uude maailmasõtta». ¹

Rahvad võtavad rahuürituse enda kätte. Nõukogude Liidu ja rahvademokraatlike riikide ümber, kes võitlevad püsivalt sõjaõhutajate vastu, liituvad inimkonna rahuarmastavad jõud. Rahu kaitsmine muutub iga päevaga üha uute ja uute miljonite kõigi maade lihtsate inimeste ürituseks.

Selle liikumise, mis haarab palju sadu miljoneid inimesi, mõõtmed on määratu suured. Kuid selle liikumise tähtsust ja jõudu ei väljenda ainult temast osavõtjate arv.

Rahuliikumise jõud on tema organiseerituses. Esimest korda ajaloos on tekkinud rahuüritust kindlalt kaitsta otsustanud inimeste organiseeritud rinne. Rahvuslikud, oblastite, rajoonide, vabrikute ja külade rahukaitsekomiteed eksisteerivad 80 maal.

Rahupooldajate liikumise jõud peitub tema tõhususes. Sellest osavõtjad pole mitte hambutud patsifistid, vaid aktiivsed võitlejad tulvil otsustavust kaitsta rahuüritust.

Selle liikumise jõud on rahupooldajate liitumises NSV Liidu ümber. NSV Liidu ja rahvademokraatiamaade välispoliitikas leiab rahuliikumine vääramatult võimsat riiklikku toetust.

Rahukaitse-liikumine laieneb iga päevaga. Ta tõmbab võitlusse sõjaõhutajate vastu ikka uusi lihtsate inimeste hulki kõigist maadest, rassidest ja rahvustest, vaatamata nende poliitilistele veendumustele, parteilisele kuuluvusele ja usulistele tõekspidamistele.

Rahu eest võitlejad, mitte piirdudes propaganda ja agitatsiooniga rahu kasuks, on läinud üle konkreetsele praktilisele tegevusele, mis on suunatud sõjaõhutajate ohjeldamisele. See ilmnes Stokholmi üleskutsele allkirjade kogumise kampaania suures edus. Üle 500 miljoni inimese andis oma allkirja sellele üleskutsele.

Teine ülemaailmne rahupooldajate kongress Varssavis 1950. aasta novembris ja Ülemaailmse Rahunõukogu esimene istungjärk, mis toimus 1951. aasta veebruaris Berliinis, olid uueks etapiks rahvaste võitluses rahu eest. Teise ülemaailmse rahupooldajate kongressi poolt vastuvõetud manifest maailma rahvastele ja läkitus ÜRO-le on ulatus-

¹ Seltsimees J. V. Stalini jutuajamine «Pravda» kirjasaatjaga. «Eesti Bolševik», 1951, nr. 5, lk. 3.

likuks programmiks võitluses püsiva demokraatliku rahu ja rahvaste-vahelise sõpruse eest. Ülemaailmse Rahunõukogu esimese istungjärgu otsused kavandavad praktilise tegevusprogrammi rahupooldajaile kõigis maades ja Ülemaailmse Rahunõukogu kui selle suure liikumise juhtiva keskuse tegevusplaani.

Istungjärgu otsustes on kesksel kohal üleskutse rahu-pakti sõlmimiseks viie suurriigi vahel. Ülemaailmne Rahunõukogu kutsus rahupooldajaid üles arendama rahu-pakti sõlmimise nõudmise toetamiseks võimsat massiliikumist.

Kampaania allkirjade kogumiseks rahu-pakti nõudmisele toimub kõikjal määratu suure eduga. NSV Liidus kirjutas kampaania algusest peale 15. novembril 1951. aastal Ülemaailmse Rahunõukogu üleskutsele alla 117 669 320 inimest. Allkirjade kogumine jätkub. Allkirjade arv, mis on kogutud kogu maailmas, ületab juba 600 miljonit. Ülemaailmse Rahunõukogu üleskutsele alla kirjutanud rahvaste tahteavaldus kõneleb sellest, et sajad miljonid lihtsad inimesed on liitunud NSV Liidu — suure rahu kantsi ja rahvaste-vahelise julgeoleku toe ümber.

Nõukogude rahvas, kes seisab demokraatia ja sotsialismi leeri eesotsas, võitleb visalt rahu eest. Aga kui ameerika agressorid peavad nõukogude rahva rahuarmastust tema nõrkuseks, siis saab neile osaks veel häbiväärsem läbikukkumine, kui see on saanud osaks nende eelkäijaile sõjaliste avantüüride alal Nõukogude riigi vastu.

Rahu, demokraatia ja sotsialismi jõud on arvutud. Nad ületavad imperialismi jõud ja on võimelised sõjaõhutajaid ohjeldama.

SISUKORD.

Sissejuhatus	3
Ameerika kapitalismi parasitismi ja roiskumise tugevnemine	4
Ameerika Ühendriikide imperialistide kurss uue maailmasõja ettevalmistamisele	9
a) Majanduslik ekspansioon ja rahvaste orjastamine	9
b) Diktaadi ja šantaaži poliitika	15
c) Ameerika agressorite sõjalis-strateegilised üritused	20
d) Ameerika Ühendriigid on maailma reaktsiooni keskus	26
e) Ameerika imperialistide üleminek agressiooni ettevalmistamiselt otsestele agressiooniaktidele	31
Rahvaste võitlus rahu säilitamise ja kindlustamise eest	33

SENI ILMUNUD BROŠÜÜRIDEST ON MÜÜGIL:

1951. a.

1. (70) A. K. Azizjan. J. V. Stalini teosest «Rahvuskõisimus ja leninism».
2. (71) M. S. Plissetski. Teadus ja usk inimese tekkimisest.
3. (72) V. M. Pozner. J. V. Stalin marksistliku filosoofilise materialismi põhijoontest.
4. (73) A. P. Ljapin. J. V. Stalin järkjärgulisest üleminekust sotsialismilt kommunismile.
5. (74) T. Avingo. Söödakapsa kasvatamine.
6. (75) A. I. Nesterov. Reumatism ja selle kaasaegsed ravi-meetodid.
7. (76) A. G. Ter-Gevondjan. A. S. Makarenko pedagoogiline süs-teem.
8. (77) P. Kolonitski. Marksism-leninism usust.
9. (78) V. A. Šaumjan. Mitšuurinliku bioloogia saavutusli pli-makarja kasvatamisel.
10. (79) B. S. Mankovski. Kesk- ja Kagu-Euroopa rahvademokraatlikud vabariigid on sotsialistlikku tüüpi riigid.
11. (80) G. N. Voitinski. Hiina kommunistlik partei võitluses Hiina sõltumatuse ja demokratiseerimise eest.
12. (81) M. G. Mošenski. Poliitilise elu fašiseerimine Ameerika Ohendriikides.
13. (82) F. L. Kovaljov. Meie meetod stahaanovlike töökogemuste tundmaõppimiseks ja massiliseks levitamiseks.
14. (83) B. A. Tšagin. J. V. Stalini õpetus bolševistlikust parteilisusest teoorias.
15. (84) V. A. Šišakov. Teadus ja usk maailma ehitusest.
16. (85) A. M. Djakov. India ja Pakistan.
17. (86) A. A. Timofejevski. J. V. Stalini teosest «Parempoolsest kallakust ÜK(b) Parteis».

18. (87) N. V. Tropkin. V. I. Lenini teosest «Pahempoolsuse lastehaigus kommunismis».
19. (88) S. V. Kaftanov. Nõukogude intelligentsi patriotismist.
20. (89) A. P. Kossulnikov. V. I. Lenini raamatust «Sotsiaaldemokraatia kaks taktikat demokraatlikus revolutsioonis».
21. (90) S. N. Petrov. V. I. Lenini teosest «Mis on «rahvasõbrad» ja kuidas nad võitlevad sotsiaaldemokraatide vastu?».
22. (91) G. A. Matvejev. Stalinliku ajastu suurehitused.
23. (92) V. V. Vinogradov. J. V. Stalini töödest keeleteaduse küsimustes.
- 24/25. (93/94) P. Arandi. Noorkarja suunava kasvatuses põhiküsimusi.
26. (95) G. F. Aleksandrov. J. V. Stalini teos «Marksism ja keeleteaduse küsimused» — loova marksismi suur eeskuju.
27. (96) F. V. Konstantinov. Baasist ja pealisehitusest.

1952. a.

1. (97) A. Bogdasarov. J. V. Stalini raamatust «Oktoobrirevolutsioon ja vene kommunistide taktika».
2. (98) A. I. Denissov. V. I. Lenini tööst «Riik ja revolutsioon».
3. (99) J. Saat. Viktor Kingissepp — Lenini ja Stalini ideede lipukandja Eestis.
- 4/5. (100/101) L. A. Leontjev. V. I. Lenini teosest «Imperialism kui kapitalismi kõrgeim staadium».
6. (102) G. J. Glezerman. Baas ja pealisehitus nõukogude ühiskonnas.
7. (103) N. Boldõrev. V. I. Lenin ja J. V. Stalin kommunistliku moraali kasvatuses.
8. (104) V. V. Vinogradov. J. V. Stalini teos «Marksism ja keeleteaduse küsimused» ja nõukogude keeleteaduse areng.
9. (109) A. D. Nikonov. Nõukogude riigi võitlus meie maa sotsialistliku industrialiseerimise ja põllumajanduse kollektiviseerimise välispoliitiliste tingimuste kindlustamise eest (aastad 1925—1930).

10. (106) I. F. Ivašin. Suur Sotsialistlik Oktoobrirevolutsioon ja maailma lõhenemine kaheks süsteemiks.
11. (107) L. Soritsev. V. I. Lenini raamatust «Sotsiaaldemokraatia kaks taktikat demokraatlikus revolutsioonis».
12. (108) I. F. Ivašin. Teise Maailmasõja algus ja NSV Liidu välispoliitika.
13. (109) N. I. Rubinstein. Nõukogude Liidu rahvusvahelise seisundi kindlustamine rahvamajanduse taastamise rahulikule tööle ülemineku ajajärgul.
14. (110) D. Sidorov. Teaduslik ettenägemine ja religioossed ennustused.
15. (111) V. A. Zubov. Kreenholmi manufaktuuri ajaloolisest minevikust ja arengust.
16. (112) G. A. Deborin. Nõukogude välispoliitika Nõukogude riigi esimestel aastatel (1917—1920).
17. (113) J. Lemin. Kahe sõjakolde kujunemine ja NSV Liidu võitlus kollektiivse julgeoleku eest (1931—1938. a.).
- 18/19. (114/115) S. P. Surat. NSV Liidu välispoliitika Suure Isamaasõja aastatel.
20. (116) A. M. Jegolin. Kirjandusteaduse küsimused J. V. Stalini töö «Marksism ja keeleteaduse küsimused» valguses.
21. (117) A. I. Oparin. Seltsimees J. V. Stalini keeleteaduse küsimusi käsitlevate teoste tähtsus nõukogude bioloogiateaduste arenemisel.

Toimetaja E. Peterson
Tehniline toimetaja H. Kohu

Ladumisele antud 16. XII 1952.
Trükkimisele antud 27. XII 1952.
Trükiarv 5000. Paber 54×84, ¹/₁₆.
Trükipoognaid 3. Formaadile
60×92 kohaldatud trükipoog-
naid 2.46. Arvutuspoognaid 2.6.
MB-21130. Trükikoda «Tartu
Kommunist», Tartu, Ülikooli 17/19.
Tellimise nr. 4110.

На эстонском языке.

Hind rbl. 1.—

6

Rbl. 1.—

A-17346

TÜ RAAMATUKOGU

1 0300 00481966 2